

rozsévač rozsievač

12

DECEMBER
PROSINEC

Časopis Bratskej jednoty baptistov pre šírenie Dobrej správy

Pánovi slúžiaci

Život je pro mne Kristus

Vianočné mystérium

Portrét kresťana

Blahoslavení sú mŕtvi,
ktorí odteraz umierajú v Pánovi

„Blahoslavení sú tí, čo si perú rúcha, aby získali
prístup k stromu života a vošli bránami do
mesta“ (Zj 22, 14).

PÁNOVI SLUŽIACI

Aglow je medzinárodné kresťanské spoločenstvo žien, ktoré spája ženy zo všetkých kresťanských spoločenstiev, ženy hľadajúce pravdu a zmysel života. Aglow v preklade znamená žiara, vrúcnosť. Názov hnutia bol prijatý na základe verša z Biblie – Novej zmluvy:

„... v prácach nie leniví, duchom vrúci, Pánovi slúžiaci...” (Rimanom 12,11).

Aglow založili kresťanky pred viac ako 55 rokmi s túžbou stať sa užitočnými a s presvedčením, že nebeský Otec má odpovede a riešenia pre každého človeka a rád mu pomáha. Ich túžba navzájom si pomáhať prerástla do medzinárodnej vzájomnej pomoci, tolerance a lásky. Dnes rôznorodá služba Aglow zasahuje Ježišovou láskou ľudí na všetkých kontinentoch v približne 170 krajinách sveta.

V Aglow máme víziu, že uvidíme obnovené ženy a obnovených mužov, mládež i deti kráčajúcich spolu, povolaných vyjadriť Božiu lásku tomuto svetu. Vieme, že nemôžeme všetko, ale spolu s ostatnými služobníkmi chceme robiť svoju časť práce. Chceme prinášať ľuďom Ježiša. Chceme privítať čo najviac ľudí v Božej blízkosti a priviesť ich pred Boží trón.

Aglow na Slovensku prijalo túto výzvu a snaží sa v nej pokračovať. Náš Boh nám to potvrdzuje aj tým, že začali s nami spolupracovať miestne cirkvi všade tam, kde nás Boh pošle. Na Slovensku i v zahraničí.

DNI DOBREJ SPRÁVY

V tomto roku nám Pán Ježiš otvoril dvere do Prešova. Je úžasné pozorovať prácu Ducha Svätého a vidieť, ako sa tie dvere otvárajú. Prvá je túžba pokračovať v tom, čo začal Pán Ježiš tu na zemi, vďačnosť za spasenie a modlitby. Potom prichádzajú na rad praktické kroky pre zabezpečenie celej akcie. Už niekoľko rokov máme milosť od Boha pripravovať misijné dni, ktoré sme nazvali „Dni dobrej správy“, v spolupráci s miestnou cirkvou a cirkevnými spoločenstvami. Samozrejme je to najmä preto, že prinášame dobrú správu evanjelia, a to priamo do ulíc miest, do ktorých nás Pán Ježiš pozyva.

Pokračovanie na strane 14

KÝM NIE JE NESKORO!

„Keď Syn človeka príde vo svojej sláve a všetci anjeli s Ním, posadí sa vtedy na trón svojej slávy. I zhromaždia sa pred Neho všetky národy; a oddelí ich, ako pastier oddeľuje ovce od kozlov“ (Mt 25, 31 – 32).

Keď Boží Syn vstúpil na tento svet a narodil sa zo ženy, stal sa pravým človekom. Sám seba nazýval Synom človeka. Je to hebrejský výraz a znamená: človek. Ako človek žil náš život, konal naše skutky, zomrel našu smrť a vylial svoju krv za hriechy všetkých ľudí. Ako človek vstal z hrobu na našu spásu. Ako človek vystúpil na nebo a sedí po Božej pravici. Všetko toto sa deje preto, aby každý, kto v Neho verí, mal večný život. Ale tí, ktorí neveria v Pána Ježiša, nemajú večný život. Väčšina ľudí sa vôbec nezaujíma o Božie slovo a o to, čo im my kresťania hovoríme. Neveria, že by to mohla byť realita.

Ale jedného dňa Pán Ježiš opäť príde. Aj vtedy príde ako Syn človeka. Vtedy príde viditeľne pre všetkých, vo svojej sláve a nádhere a so svojimi anjeli. Vtedy bude sedieť na svojom tróne slávy. Vtedy sa stane niečo, s čím neveriaci nepočítajú a na čo nemyslia. Všetky národy sa zhromaždia pred Pánovým trónom. Je jedno, či s tým rátali alebo nie, pretože aj tak sa to stane! Každý jeden človek tam bude stáť! Aký to bude deň pre tých, ktorí nikdy nepočítali, že jedného dňa sa to stane? Pre tých, ktorí neveria v Pána Ježiša, to bude desivý deň. Keď sa ten deň priblíži a ľudia pochopia, že Biblia a kresťania mali pravdu a že Pán Ježiš naozaj opäť prichádza, budú volať k vrchom a skalám: „Padnite na nás a skryte nás pred tvárou Sediaceho na tróne...” (Zjav 6, 16) Zastav sa predtým ty, ktorý nie si kresťanom. Obráť sa, kým nie je neskoro!

eus

ÚVODNÍK BLAHOSLAVENÍ V PÁNOVI

Rozmýšľal som nad tým, ako uzavrieť tému blahoslavenstiev, ktoré sme preberali po celý uplynulý rok ako portrét kresťana, charakterové vlastnosti, ktoré má mať každý kresťan, a ako to spojiť aj s témou Vianoc, ktoré tento mesiac oslavujeme. Tých blahoslavenstiev, ktoré povedal Ježiš, je navyše len osem, prípadne deväť. Uvedomil som si niekoľko skutočností. Nemohli by sme byť blahoslavení, teda ľudia, ktorým je skutočne možné blahoželať, bez Pána Ježiša. Aj blahoslavení môžeme byť len vďaka a kvôli Pánovi, v spojení s ním. Keby neprišiel na prvé Vianoce na zem a nestal sa človekom, tak by nepovedal kázeň na vrchu a v rámci nej ani blahoslavenstvá. Nevedeli by sme, aká je Božia predstava o tom, aké má mať charakterové črty človek, ktorému je možné gratulovať, že je podľa Božieho obrazu. Pán Ježiš nám ten dokonalý Boží obraz predstavil nielen slovami, ale celým svojím životom na tejto zemi. Nevedomosť o tom, čo to znamená byť blahoslavený, by bola možno tou najmenšou komplikáciou. Keby Pán Ježiš neprišiel na prvé Vianoce na túto zem, nemohli by sme sa stať blahoslavenými. Jedine vďaka tomu, že sa stal človekom, aby tu na zemi žil bezhriешným životom a priniesol dokonalú obeť za naše hriechy, za hriechy celého ľudstva aj za všetky tvoje a moje hriechy, môžu byť naše hriechy odpustené. Trest za naše hriechy niesol On, zaplatil dlh, a preto ty aj ja môžeme byť blahoslavení, je možné nám blahoželať, ak sme to prijali, lebo môžeme žiť slobodne a plne už tu na zemi, nemusíme žiť v otroctve hriechu. Pán Ježiš sa na Vianoce narodil, aby na Veľkú noc zomrel za nás a slávne vstal z mŕtvych, a tak porazil smrť a daroval nám večný život. To je ďalší dôvod, prečo sme blahoslavení, prečo je nám možné blahoželať, lebo smrť pre tých, ktorí prijali vykupujúce a zachraňujúce dielo, ktoré Boh vykonal skrze Pána Ježiša Krista, nie je konečná stanica. Naopak, je to prestupná stanica na ceste z tejto pominateľnej časnosti do večnej blaženosti. Preto je možné pridať k blahoslavenstvám, ktoré vyslovil Pán Ježiš, aj to záverečné, ktoré nájdeme v knihe Zjavení a ktoré je témou tohto čísla: „Blahoslavení sú mŕtvi, ktorí odteraz umierajú v Pánovi.“ Z perspektívy tejto časnosti sa zdá zvláštne gratulovať mŕtvym, že zomreli. Z perspektívy večnosti je to však normálne – ale len pri naplnení dôležitej podmienky, že zomreli v Pánovi a ich život pokračuje v nebeskom domove, v nebeskej vlasti. Pri slávení Vianoc si môžeme popri iných veciach aj s vďakou pripomenúť, že sme blahoslavení v Pánovi.

Ján Szöllös

Predseda Redakčnej rady: Ján Szöllös **Šéfredaktorka:** Marie Horáčková, e-mail: majka1.horackova@gmail.com, Tel. č.: +420 734 596 635. **Redakčná rada:** E. Pribulová, D. Jersáková, J. Bednár, V. Koničková **Grafické spracovanie:** Maroš Kohút **Jazyková a redakčná úprava:** J. Cihová, M. Horáčková, E. Pribulová **Redakcia/administrácia:** Bratská jednota baptistov, Rada v SR, Súľovská 2, 821 05 Bratislava, Slovenská republika Tel.+421 949 609 311, e-mail: rozsievac@baptist.sk **Vychádza 11-krát do roka** **SR: Cena výtlačku: 36,- € za rok** (3,30 €/kus). Účet v SR: IBAN SK3509000000000011489120, do poznámky napísať meno odberateľa. Var. symbol: 888. **Objednávky SR:** Bratská jednota baptistov v SR, Súľovská 2, 521 05 Bratislava, e-mail: rozsievac@baptist.sk **ČR: Cena výtisku: 900,- Kč na rok** (82 Kč/kus). Účet v ČR: Česká spořitelna Praha, č.ú. 63112309/0800, do poznámky prosím napíšte adresu sboru a jméno osoby, která objednavku zasílá. Var. symbol: 911840. **Objednávky ČR:** BJB, výkonný výbor v ČR, Vinohradská 68, 130 00 Praha 3, e-mail: iveta.prochazkova@baptist.cz **Odber v zahraničí/ platby zo zahraničia:** **Predplatné: 36,-€ za rok + aktuálne poštovné 30,-€.** **Názov účtu:** Bratská jednota baptistov v SR, číslo účtu: **IBAN SK3509000000000011489120, SWIFT: GIBASKBX** **Názov banky:** Slovenská sporiteľňa, a.s. Adresa banky: Tomášikova 48, 832 37 Bratislava, Slovenská republika. **Výroba:** Bittner print s. r. o., Bratislava **SSN 02316919 – MK SR 699/92** **Poznámka:** Zverejnené články nemusejí vyjadrovať názor redakcie. **Všetchny články procházejí posouzením Redakční rady a ne všechny jsou uveřejněné.**

OBSAH

Pánovi slúžiaci KÝM NIE JE NESKORO!	2
Blahoslavení v Pánovi	3
Blahoslavení sú mŕtvi, ktorí odteraz umierajú v Pánovi	4
Ukončenie blahoslavenstiev	5
Sklamanie sa stáva radosťou Život, to je pro mne Kristus VYTRVAJME V BEHU	7
Náman Sýrsky	8
Dějiny baptistického hnutí v Českých zemích	10
Dotknúť sa Ježiša	11
Dnes se vám narodil Spasitel	12
Vianočné mystérium	12
UGANDA – pokračovanie	13
Pánovi slúžiaci Krst v Leviciach Neboj se a nestrachuj	14
Kompas 2024 Díkůvzdání	15
Uponáhľanosť	16
S Ježišem v kuchyni	17
Vďaka Bohu, ktorý nám dáva vítězstvo Neobyčejné darčeky, ktoré robia svet lepším	18
Poděkování	19

„Neprenecháš ma ríši smrti a svojmu zbožnému nedáš vidieť jamu. Ty mi dáš poznať cestu života; pred Tvojou tvárou je sytosť radosti, v Tvojej pravici je večná blaženosť“ (Ž 16, 10 – 11).

„Neboť v moci podsvetia ňe neponecháš, nedopustíš, aby se tvůj věrný octl v jámě. Stezku života mi dávaš poznat. Vrcholem radosti je být s tebou, ve tvé pravici je neskonalé blaho“ (Ž 16, 10 – 11).

„Blahoslavení sú mŕtvi, ktorí odteraz umierajú v Pánovi. Áno, hovorí Duch, nech si odpočinú od svojich námah, lebo ich skutky idú s nimi“ (Zj 14, 13).

„Od této chvíle jsou blahoslavení mrtví, kteří umírají v Pánu. Ano, praví Duch, ať odpočinou od svých prací, neboť jejich skutky jdou za nimi“ (Zj 14, 13).

„Blahoslavení sú tí, čo sú povolani na Baránkovu svadobnú hostinu.“ A doložil: „Toto sú pravdivé Božie slová“ (Zj 19, 9).

„Blaze těm, kdo jsou pozváni na svatbu Beránkovu.“ A řekl mi: „Toto jsou pravá slova Boží“ (Zj 19, 9).

„Blahoslavení sú tí, čo si perú rúcha, aby získali prístup k stromu života a vošli bránami do mesta“ (Zj 22, 14).

„Blaze těm, kdo si vyprali roucha, a tak mají přístup ke stromu života i do bran města“ (Zj 22, 14).

BLAHOSLAVENÍ SÚ MŔTVI, KTORÍ ODTERAZ UMIERAJÚ V PÁNOVI

Blahoslavenstvá, ktoré sú citované z Písma a o ktorých uvažujeme na záver nášho ročného cyklu o portréte kresťana, nie sú uvedené spolu s ostatnými v evanjeliách, ale sú v záverečnej knihe Biblie v Zjavení Jána. Upriamujú našu pozornosť z tejto časnosti do večnosti. Sú finálnymi, záverečnými blahoslavenstvami v tom zmysle, že skutočne definitívne je možné blahoželať až mŕtvym, teda tým ľuďom, ktorí už ukončili svoju pozemskú púť. Z obyčajného pozemského pohľadu je nezmysel blahoželať mŕtvym, že sú mŕtvi, a pokladať ich za šťastných. To je možné jedine z perspektívy večnosti, ak platí aj tá druhá časť výroku. Nie každý, kto zomrie, je blahoslavený, je šťastný a môžeme mu gratulovať. To platí len o tých mŕtvych, ktorí umierajú v Pánovi. To znamená, že spojili svoj život s Pánom Ježišom. Uverili v Neho, že je jediným záchrancom, že skrze Jeho obeť na Golgotskom kríži sú nám odpustené hriechy a skrze Jeho vzkriesenie a víťazstvo nad smrťou aj my máme večný život. Byť v Pánu znamená byť s Ním dobrovoľne nerozlučne spojený, zjednotený, znamená to zomrieť už počas pozemského života starému hriešnemu spôsobu života, byť pochovaný a spolu s Ním vzkriesený k novému životu (R 6, 3 – 11). Takíto ľudia to už majú „definitívne vyhraté“, už sa ich nedotýka žiadne utrpenie, žiadna porušenosť tejto časnosti. Už si môžu odpočinúť od všetkých námah a strastí spojených s týmto dočasným svetom. Ak si sa zjednotil s Kristom, ak si znovuzrodený skrze Ducha Svätého, si blahoslavený, lebo si zachránený od večného zatratenia a si povolaný na hostinu Baránkovu. Pán Ježiš nás nielen zachránil, ale otvoril nám cestu k nebeskému Otcovi, do večného nebeského domova, kde nám pripravuje miesta v novom meste v nebeskom Jeruzaleme. Je to miesto večnej blaženosti, kde nebudú žiadne choroby, vojny, utrpenie, žiaden hriech, nič zlé a skazené, kde budeme môcť žiť v radostnom spoločenstve s Pánom Ježišom a s ostatnými zachránenými ľuďmi, ktorí uverili a prijali spasenie skrze Jeho obeť a zmŕtvychvstanie. Takýto život v perspektíve večnosti je ďalšou neoddeliteľnou charakterovou črtou portrétu kresťana. Tak ako pri ostatných blahoslavenstvách aj o tejto platí, že ju musia mať všetci skutoční kresťania a že rozvíja a završuje všetky ostatné. Skutočný kresťan nielen tuší, nemá len nejakú neurčitú, neistú nádej večnosti, ale môže mať istotu nádeje a „vedieť, že má večný život“ (1J 5, 13). Táto istota nie je založená na našich výkonoch, ale na diele, ktoré vykonal Pán Ježiš. Nie je to len pekná teória, ale je to istota, ktorá zásadným spôsobom ovplyvňuje a premieňa náš časný život. Zároveň nie je možné, aby niekto, kto je skutočný kresťan, popieral existenciu večnosti, čo sa týka jej druhej stránky, a to existenciu večného zatratenia pre ľudí, ktorí neprijali jedinu cestu záchrany skrze Pána Ježiša Krista. Kým takíto ľudia žijú na tejto zemi, stále majú šancu na záchranu, lebo „Boh chce, aby všetci ľudia boli spasení a došli k poznaniu pravdy“, že iná cesta, ako sa zachrániť zo zatratenia neexistuje (1Tim 2, 4 – 5). My sme Bohom povolaní svedkovia, aby sme ľuďom prinášali dobrú správu o možnosti záchrany.

ČO S TÝM DNES?

Si blahoslavený aj podľa tohto blahoslavenstva? Vieš, že máš v Pánovi Ježišovi večný život? Aké pochybnosti sa ťa najčastejšie zmocňujú ohľadne večného života? Tešíš sa na večný život v nebi? Žiješ tu na zemi v perspektíve večnosti? Je večnosť pre teba realitou, ktorú môžeš prežívať už teraz? Ako premieňa existencia večnosti tvoj každodenný život? Veríš, že existuje aj druhá strana večnosti – zatratenie (peklo)? Hovoríš s inými ľuďmi o večnosti, o možnosti záchrany pred zatratením skrze Pána Ježiša Krista?

UKONČENIE BLAHOSLAVENSTIEV

(Mt 5, (10) – 11 – 12)

Prečo sa radovať:

Reakciou kresťana na prenasledovanie pre Krista je radosť. Kde sú však príčiny tejto radosti? Nemáme odplácať ako neveriaci či byť mrzutí ako deti, ani si sebaľútostne lízať rany ako pes, ani niešť prenasledovanie ako stoici či dokonca ako masochisti predstierať, že nás to teší. Kresťan sa nemá radovať zo samotného faktu, že je prenasledovaný. Prenasledovanie je vždy čosi, čo vzbudzuje oprávnenú ľútosť. V minulosti aj dnes boli a sú ľudia, ktorí sa radujú zo samotného faktu prenasledovania. Môže v tom byť aj trochu farizejstva, keď sa radujem, že som o tolko lepší ako ostatní ľudia, a preto ma prenasledujú. Príkladom nesprávneho pochopenia blahoslavenstva bolo, keď sa v stredoveku z toho vyvinula túžba po martýriu, ba až vyhľadávanie martýria, čo súviselo s falošnou ideou záslužnosti. Prenasledovanie vzbudzuje v kresťanovi ľútosť a spôsobuje mu bolesť, že sa mužovia a ženy sa pre hriech, preto, lebo sú zotročení Satanom, chovajú tak neludsky, tak diabolicky. Žalostí nad hriechom, ktorý vidí a vníma. Preto sa nikdy neraduje len zo samotného faktu prenasledovania.

Prečo sa potom raduje v prenasledovaní a prečo by sa mal veseliť a plesieť?

1) *Prenasledovanie, ktorým trpí pre Pána, je pre neho dôkazom, kým a čím je, potvrdením kresťanskej rýdzosti a vierohodnosti* – „veď tak prenasledovali prorokov, ktorí boli pred vami“. Keď ťa prenasledujú a ohovárajú pre Krista, vieš, že si na tom tak, ako boli proroci, ktorí boli Bohom vyvolení k službe a teraz sa radujú v sláve. Je to dôkaz toho, že si Božím dieťaťom, lebo inak by si nebol pre Krista takto prenasledovaný.

2) *Prenasledovanie znamená, že sme stotožnení s Kristom* – „pre mňa“, teda z oddanosti k Nemu a k Jeho normám pravdy a spravodlivosti. Ak sme nespravodlivo obviňovaní a prenasledovaní pre Krista, musí to znamenať, že naše životy sa stali podobné Jeho životu. Zaobchádzajú s nami tak, ako zaobchádzali s Ním. On sám povedal, že sa s tým budeme stretávať a to je dôkaz, že Mu skutočne patríme.

3) *Prenasledovanie je tiež dôkazom toho, kam spejeme* – „Pretože vaša odplata hojná je v nebesiach.“ Ak sa s týmto stretávate, hovorí Kristus, je to znak, že kráčate k nebesiam. Miesto vášho konečného určenia je pevné. To je podľa Krista čosi, čo nás má naplňovať radosťou a veselosťou.

4) *Prenasledovanie je dôkazom, že nás čaká hojná odplata v nebesiach* – To je ďalší dôvod k radosti, ktorú uvádza Písmo na viacerých miestach.

Odplata, odmena v nebesiach:

Podľa týchto argumentov, môj celkový názor ako kresťana na všetko, čo sa mi prihodi, by mal byť daný týmito tromi vecami: poznanie o tom, kým som, vedomie smeru a cieľa, ktorým sa uberám, a nakoniec vedomie odmeny, ktorá ma očakáva, keď tam prídem.

Otázka je, či veríš, že príčina radosti a plesania by mala byť vo vedomí, že nás očakáva taká veľká odmena? Má byť vôbec kresťan vedený myšlienkou na odmenu v nebesiach? Je tendencia hovoriť, že človek by mal žiť kresťanským životom pre tento život sám. Nezištné, nie kvôli odmene. Takíto ľudia vlastne hovoria, že ich nezaujímajú ani nebo, ani peklo a je to iba ten nádherný kresťanský život sám, ktorý je predmetom ich záujmu. Táto idea, že nás nemá podnecovať vedomie odmeny ani obavy pred trestom, je pre mnohých príťažlivá. Títo ľudia sa považujú za mimoriadnych kresťanov. Tento postoj je však nebiblický, hoci sa zdá veľkolepý a príťažlivý. V tomto verši Pán jasne hovorí: „Radujte a veselte sa, pretože vaša odplata hojná je v nebesiach.“ Nesnažme sa teda ísť nad rámec Písma a byť ešte „kresťanskejší“ a tváriť sa, že odmena v nebesiach nás nezaujímajú, všetko robíme nezištné. Radosť z odmeny v nebesiach je plne oprávnená. Takéto postoje viedli v konečnom dôsledku k falošnému učeniu, nebo a peklo sa prestali vnímať ako realita a preniesli sa do psychologickkej, pocitovej roviny, ktorú vraj prežívame už tu na zemi podľa toho, ako žijeme a čo robíme.

Učenie o odmene a treste nájdeme v celej Novej zmluve. Pavel vo svojich listoch hovorí o ohni, ktorý preskúša dielo každého z nás, čo sme stavali na položených základoch, ktorým je Pán Ježiš Kristus, či zlato, striebro a drahé kamene, alebo seno a slamu (1Kor 3, 11 – 15). V liste Timoteovi zase hovorí o korune, ktorá je pre neho a pre ostatných veriacich odložená a ktorú mu Pán položí na hlavu (2Tim 4, 8).

Evanjelium nie je neosobné, nie je odludštené. Obsahuje celú túto ideu odmien, a my máme na ne myslieť, nimi sa zaoberať. Vystríhajte sa, aby sme namiesto Písma s jeho učením nestavali nejakú idealistickú filozofiu.

Radosť z pripravenej odplaty je súčasným terajším rozmerom samotnej Bohom pripravenej odplaty. Veriaci

sa teší z toho, že už žije v kráľovstve Božom. To mu pomáha prekonať aj skutočnosť, že pri ňom a okolo neho ešte stále existuje utrpenie.

Odmena, ktorú máme pripravenú v nebesiach, nie je v rozpore s učením o spasení z milosti. Človek nezískava túto odmenu za svoje zásluhy. Neznamená, že by sme si spasenie mohli zaslúžiť, ale že Boh nakladá s nami ako Otec. Otec hovorí dieťaťu, že sú niektoré veci, ktoré má konať, lebo je to jeho povinnosť. Hovorí mu tiež, že ak ich vykoná, dá mu odmenu. Odmena je z milosti, je to výraz lásky otcovej, nie je to preto, že si to dieťa zaslúži, a ani sa nestáva dieťaťom, ani ním neprestáva byť, keď niečo koná, alebo nekoná. Ono dieťaťom už proste je, lebo sa narodilo otcovi. Odmeny sú, lebo Boh si praje svoje deti, svoj ľud odmeniť. Podľa Písma to vyzerá tak, že tie odmeny budú rôzne, nie pre každého rovnaké.

Kresťan by mal vždy myslieť na konečný cieľ. „Myslíte na to, čo je hore, nie na to, čo je na zemi“ (**Kol 3, 2**), hovorí apoštol Pavol v liste Kolosenským. Ako to vyzerá v realite nášho každodenného života? Nie je to bláznivé, ako sa my ľudia, aj kresťania, na tento svet a jeho veci dívame? Veľmi dobre vieme, že toto všetko je pomimutélné, krátkodobé, a predsa kolko energie a času venujeme týmto veciam a ako málo tým večným.

Písmo nekonkretizuje, aká je to odmena, ktorá nás čaká v nebesiach. Je to niečo také slávne a nádherné, že ľudská reč zlyháva, keď má opísať jej slávu. Je to niečo, čo oko nevidelo a ucho nepočulo. Písmo nám odкрýva niečo z tejto odmeny. Budeme vidieť Pána tvárou v tvár, budeme sa mu klaňať v prítomnosti Jeho slávy, budeme mať premenené telá, nebude tam žiaľ, lúčenie, bolesti, choroby, vojny, násilie, nešťastie. Neskalená radosť a sláva, svätosť, čistota a divy. To je to, čo nás očakáva. Aké je pochabé, že netrávime svoj čas myslením na tie budúce veci. Ako len lipneme ne tomto nešťastnom, biednom svete a zabúdame na tie horné veci, ku ktorým všetci, ak sme kresťania putujeme.

Ako často myslievaš na nebo a raduješ sa pri takomto pomyslení? Vzbudzuje to v tebe pocit cudzoty a strachu? Ak áno, tak sa zrejme musíme cítiť vinní, že žijeme na príliš nízkej hladine. Myšlienky na nebo by mali byť dôvodom našej radosti a plesania. Premýšľajme viac o týchto veciach a neustále si pripomínajme, že ak sme v Kristu, očakáva nás sláva s Ním. Mali by sme po nej túžiť nad všetko ostatné.

Blahoslavenstvá vykresľujú celkový portrét kresťanského učeníka. Vidíme ho najprv samotného na kolenách pred Bohom, ako uznáva svoju duchovnú chudobu a žalosť nad ňou. Je krotký a skromný vo všetkých svojich vzťahoch, pretože poctivosť ho núti dovoliť druhým, aby si o ňom mysleli to, čo on sám o sebe pred Bohom vyznáva. So svojou hriešnosťou sa však nezmiery, pretože lačné a žízni po spravodlivosti a túži rásť v milosti a добрote.

Potom ho vidíme vo vzťahoch s druhými ľuďmi v ľudskej spoločnosti. Vzťah k Bohu ho neodvedie od spoločnosti, ani ho neodlúči od bolestí sveta. Naopak, je uprostred nich a preukazuje milosrdenstvo všetkým, ktorí sú ubití nešťastím a hriechom. Vo svojom konaní je úprimný a usiluje sa pôsobiť ako tvorca pokoja. Vo svojom úsilí sa nedočká vďačnosti, ale skôr odporu, je urážaný, napádaný a prenasledovaný pre spravodlivosť, za ktorou stojí, a pre Krista, s ktorým sa stotožňuje. Takýto človek je

blahoslavený. Všetky tieto vlastnosti má mať každý kresťan. Nie sú to prirodzené schopnosti, získavame ich darom pri znovuzrození a máme ich počas svojho života rozvíjať. Preto ich nemôžu vypôsobiť svojim úsilím neznovuzrodení ľudia a ani nemôžeme od nich žiadať, aby podľa nich žili.

Ježišove hodnoty a normy sa dostávajú do priameho rozporu so všeobecne prijatými hodnotami a normami sveta. Svet nepovažuje za blahoslavených chudobných, ale bohatých, či už v oblasti hmotnej, alebo duchovnej. Považuje za blahoslavených šťastlivcov a bezstarostných, nie tých, ktorí berú zlo tak vážne, že nad ním žalostia. Svet blahoslaví silných a bezohľadných, nie krotkých a jemných, nasýtených, a nie hladných, tých, ktorí idú len za svojim prospechom, a nie tých, ktorí sa pletú do záležitostí druhých a zamestnávajú sa dobročinnosťou, akou je napríklad milosrdenstvo a pôsobenie pokoja. Blahoslaví tých, ktorí dosahujú svoje ciele v prípade potreby aj nekalými prostriedkami, a nie čistých srdcom, oslavuje obľúbených, a nie tých, ktorí musia znášať prenasledovanie.

V blahoslavenstvách Ježiš predkladá nekresťanskému svetu a jeho názorom základnú výzvu a od svojich učeníkov žiada, aby si osvojili túto jeho úplne odlišnú stupnicu hodnôt. Bonhoeffer napísal, že „každým blahoslavenstvom sa rozširuje priepasť medzi učeníkmi a ostatnými ľuďmi a výzva vyjsť zo sveta znie celkom zreteľne. Je to zrejmé najmä pri blahoslavení plačúcich. Odmietajú sa stotožňovať so svetom a prispôsobovať sa jeho normám. Takí ľudia plačú pre svet, pre jeho vinu, budúcnosť a osud. Keď sa svet raduje stoja opodiaľ a keď si svet bezstarostne spieva, trpia žiaľom. Vedia, že loď sa napriek všetkému veseliu na palube potápa. Svet sníva o pokroku, o moci a o budúcnosti, ale učeníci premýšľajú o konci, o poslednom súde a o príchode Kristovho kráľovstva. K takýmto výšinám nemôže svet dospieť. A tak učeníci sú cudzincami na tomto svete, sú nevitánymi hosťami a rušiteľmi pokoja. Nemôžme sa čudovať, že svet ich zavrhuje.“ (Bonhoefer).

Záver:

Mne samému štúdium blahoslavenstiev odhalilo mnohé pravdy o mne samom. Musím si klást otázky, nakoľko som stále zviazaný s týmto svetom a nakoľko som odlišný od neho a túžim byť podobný Kristovi. Nakoľko sa zameriavam a uvažujem nad večnými vecami a hodnotami a koľko času venujem tým pomimutélným?

Všetky tieto charakteristiky kresťana sme dostali darom a máme šancu ich rozvinúť vo svojom živote. Otázka je, nakoľko to robíme. Blahoslavenstvá sú predpokladom a východiskom pre správne pochopenie a aj uplatňovanie ostatných častí Kázne na hore.

Podklady:

Bonhoeffer, D.: Následování. Výklad Kázání na hoře.

Gábriš, K.: Ježišove reči na vrchu, EBF UK, Bratislava, 1996.

Lloyd-Jones, M.: Úvahy o Kázni na hore 1. a 2. diel,

Kresťanské zbory 1990 a 1992

Stott, J.R.W.: Kázání na hoře. Návrat, Praha 1992.

Wesley, J.: Kázání našeho Pána na hoře, ECM, Praha 1988

Spracoval: *Ján Szöllös*

ŽIVOT, TO JE PRO MNE KRISTUS

„Život, to je pro mne Kristus, a smrt je pro mne zisk“ (Fil 1, 21).

„Je to naše povinnost a privilegium vyčerpat své životy pro Ježíše. Nemáme být dobře zachovalými živými exempláři lidí, ale živými obětmi, jejichž údělem je být stráven.“

To je vyznání muže, který byl věrný tomu, kterého miloval, a ve jménu kterého prožil celý život. Tento muž se jmenoval **Charles H. Spurgeon (1834–1892)**. Muž, který je dodnes nazýván knížetem kazatelů. To, že výše uvedená slova nebyla pouhými planými slovy, svědčí výčet toho, co o něm víme. Dovolte mi alespoň něco málo vyjmenovat: V patnácti letech uvěřil v Krista, který se stal jeho vyznáním na celý život. Jeho kázání se prodalo neuvěřitelných dvacet tisíc výtisku týdně a byla překládána do více než dvaceti jazyků. Do svých dvaceti let kázal více než 600 x, soubor jeho kázání obsahuje 63 svazků. Na jeho kázání chodily desítky let tisíce lidí. Kapacita modlitebny nestačí, a tak v roce 1861 Spurgeon začíná pravidelně kázat v nově postaveném Metropolitan Tabernacle s kapacitou 6000 míst. Napsal kolem 140 knih, založil dva sirotčince, věnoval se praktické pomoci potřebným. Pracoval často i 18 hodin denně. Odpovídal lidem na stovky dopisů. Měl také ovšem mnohé životní problémy, jako každý jiný člověk. Sužovaly ho nemoci, procházel depresemi, měl invalidní manželku, a ne všichni ho milovali. Liberální křesťané ho kritizovali z přílišného konzervatismu, hyperkalvinisté zas vyjadřovali pochybnosti z jeho obrácení. Pán Ježíš si ho však neuvěřitelně použil pro záchranu lidských duší, a to i přesto, že do nebeského domova si ho odvolal v pouhých 58 letech.

Co brání nám, abychom se nechali Bohem použít v té míře, v jaké nás bude chtít použít? Vždyť je to i naše ***privilegium vyčerpat své životy pro Ježíše***. Chtějme po vzoru Spurgeona každý den vyznávat to co on: ***Na všechny věci se dívám skrze to, jaký mají vztah k Boží slávě!***

Alois Boháček

VYTRVAJME V BEHU

Keď sa povie beh na 100 metrov, ľuďom sa možno vybaví súčasný svetový rekordér, devätnásobný olympijský víťaz Usain Bolt. Ak sa zaujímate o šport, možno ste počuli aj o Julii Hawkinsovej. V roku 2021 Julia pretrhla cieľovú pásku pred všetkými ostatnými bežkyňami a vyhrala beh na 100 metrov. Jej čas bol dlhší ako Boltov čas – 9, 58 sekundy, niečo vyšé 60 sekúnd. Mala však 105 rokov!

Na žene, ktorá vo svojom veku ešte stále behá šprint, sa vám toho môže veľa páčiť. A je toho veľa, čo sa nám môže páčiť na veriacich v Ježiša Krista, ktorí vytrvajú v behu so zrakom upretým na Neho, pôvodcu a završovateľa viery (Heb 12, 1 – 2). Žalmista hovorí o veriacich v neskorších fázach života toto: *„Spravodlivý prekvitá ako palma, košatie ako libanonský céder. Tí, čo sú zasadení v dome Hospodina, budú prekvitať na nádviariach nášho Boha. Aj v šedinách prinesú plody, zostanú svieži a čerství“* (Žalm 92, 13 – 14).

Starší veriaci, ktorí sa riadia takýmto štandardom, môžu nájsť ďalšie poučenie v liste apoštola Pavla Títovi. Skúsení muži majú byť „zdraví vo viere, v láske a vytrvalosti“ (Títovi 2, 2) a staršie ženy majú „učiť to, čo je dobré“ (v. 3).

Apoštol Pavol nehovorí nič o tom, že by starší veriaci mali prestať bežať. Máme vytrvať, možno nie tak, ako to robí Júlia na bežeckej trati, ale tak, aby sme si ctili Boha, pretože On nám poskytuje potrebnú silu. Vytrvajme v behu či zápase, čo máme pred sebou, aby sme dobre slúžili Jemu a pomáhali druhým rásť vo viere.

MODLITBA

Drahý Pane Ježišu, ďakujem Ti za každý deň, ktorý mi dávaš. Bez ohľadu na môj vek mi pomôž, aby som sa snažil bežať preteky na Tvoju česť.

Dave Branon

SKLAMANIE SA STÁVA RADOŠŤOU

„... budú Mu hľadiet na tvár...“ (Zj 22, 4)

Jednou z veľkých výhod toho, že je človek kresťanom, je obrovská nádej, ktorá presahuje až za hrob do slávy Božieho zajtrajška.

Malé dievčatko bežalo smerom k cintorínu v čase, keď sa na ulici stmievalo. Prebehlo popri priateľovi, ktorý sa jej opýtal, či sa nebojí nočného prechádzania popri hroboch. „Nie,“ povedala. „Nebojím sa. Môj dom je hneď na druhej strane!“ My kresťania sa nebojíme noci smrti, pretože náš nebeský domov je „hneď na druhej strane“. Vzkriesenie Ježiša zmenilo polnoc trúčlenia nad stratou blízkeho na úsvit opätovného stretnutia s ním; zmenilo polnoc sklamania na úsvit radosti; zmenilo polnoc strachu na úsvit pokoja. Dnes môže viera a dôvera v Ježišovo vzkriesenie zmeniť tvoj strach na nádej a tvoje sklamanie na radosť.

Modlitba:

Čohokolvek sa bojím najviac, Pane Ježišu, dávam to do tvojich milujúcich rúk, vediac, že Ty mi dáš pokoj a odvahu.

Billy Graham

SÉRIA:
**POVZBUZENIE POČAS CHOROBY
A ZDRAVOTNÝCH ŤAŽKOSTÍ
NÁMAN SÝRSKY**

Kde si môžem príbeh prečítať: 2. Kráľov, 5. kapitola

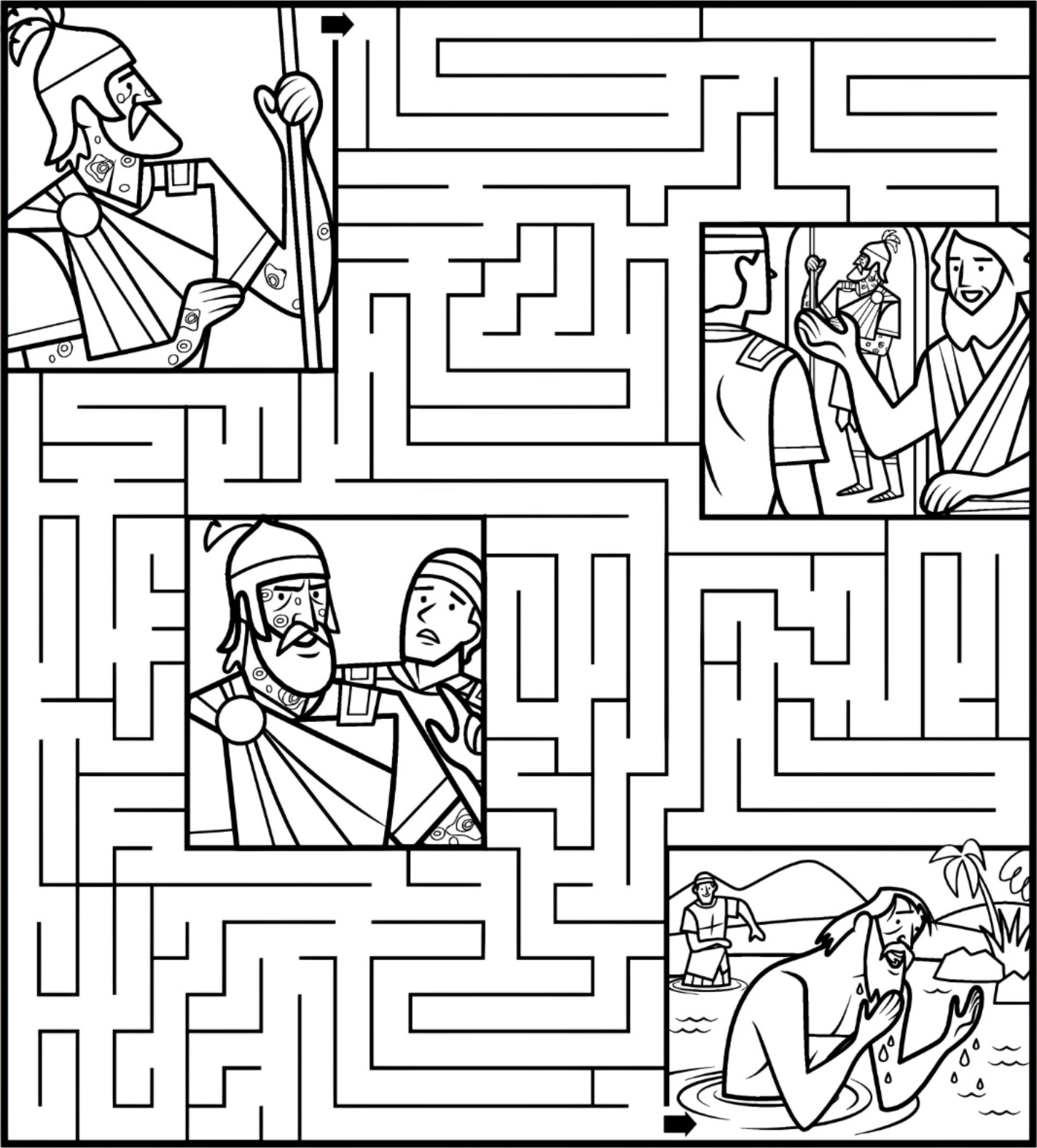
Príbeh o kráľovi Chizkijovi mal dobrý koniec. Dnes sa pozrieme na príbeh vojenského vojvodu Námana a na to, čo dokázal spraviť pre svoje uzdravenie. Bojoval v sýrskej armáde a Sýria bola v tom čase obrovským nepriateľom Izraela. Viedli spolu mnohé boje, v ktorých bojoval aj Náman. Výkon vojaka závisel od jeho fyzickej zdatnosti, ktorú dnes meriame tým, koľko kilometrov človek zabehne za 12 minút, ako ďaleko dokáže vrhnúť guľu, za aký čas dokáže zabehnúť vzdialenosť 50 m, alebo koľko kíl dokáže zdvihnúť v mŕtvom ťahu. Náman bol silný vojak, postihla ho však závažná choroba – malomocenstvo. Čakala ho istá smrť a vtedy sa dozvedel o tom, že v krajine jeho nepriateľov – v Izraeli, je prorok Elizeus, ktorý by mu mohol pomôcť. Keď k nemu pricestoval, dostal jednoduchú podmienku: vyzdravieš, keď sa sedemkrát umyješ v rieke Jordán.

Asi si povieme, že je to jednoduchá podmienka, ktorej splnenie za uzdravenie zo smrteľnej choroby určite stálo. Ale pre hrdého vojaka Námana to bola urážka, požiadavka, ktorej nerozumel a nedokázal ju splniť. Nakoniec ho však jeho spoločníci presvedčili, aby do Jordánu vošiel a sedemkrát sa umyl, a naozaj vyzdravel úplne. Následne chválil Boha a ďakoval prorokovi.

Čo nám hovorí tento príbeh o tom, ako sa postaviť ku chorobe? Aj dnes, keď splníme niektoré podmienky, môžeme sa vyhnúť mnohým chorobám. Splniť ich je pre nás skoro nepredstaviteľné, ale ak to dokážeme, máme šancu vyzdraviť. Spravme pre to všetko, čo je v našich silách, a potom vzdávajme vďaka Bohu. Niektoré podmienky nám povie lekár počas návštevy („nejedz sladké, lebo sa ti budú ďalej kaziť zuby“), niektoré tušíme alebo poznáme. Čo by dali ľudia s nevyliciteľnými chorobami za to, aby mohli splniť čo aj desať podmienok, ak by to znamenalo uzdravenie. Ceňme si zdravie a starajme sa o seba.

„Dúfajte v Hospodina po všetky veky, pretože Hospodin, len Hospodin, je skala vekov“ (Iz 26, 4).

K	A	N	Á	N	N	S	P
R	J	O	R	D	Á	N	Á
U	A	K	O	R	D	I	N
H	Y	M	N	A	E	Z	Á
O	K	V	A	S	J	A	M
Ž	I	V	O	T	P	I	A
J	E	Ž	I	Š	Ú	Á	N
S	H	L	U	K	Á	Š	D

Úlohy pre detičky: Pomôž Námanovi dostať sa po cestičkách až k rieke Jordán, kde sa uzdraví.

Úlohy pre veľkáčov: Nájdi čo najviac slov, ktoré sa skrývajú v osmismerovke (je ich 18).

Text: Ema Tóthová

Obrázky: www.churchofjesuschrist.org

SÉRIA:

**POVZBUZENÍ BĚHEM NEMOCI
A ZDRAVOTNÍCH PROBLÉMŮ
NÁMAN SYRSKÝ**

Kde si můžeme příběh přečíst: 2. Královská, 5. kapitola

Příběh o králi Chizkiášovi měl dobrý konec. Dnes se podíváme na příběh vojenského vojevůdce Námana a na to, co dokázal udělat pro svoje uzdravení. Bojoval v sýrské armádě a Sýrie byla v té době obrovským nepřítelem Izraele. V mnohých bojích, které spolu vedli, bojoval i Náman. Výkon vojáka závisel na jeho fyzické zdatnosti, kterou dnes měříme například, kolik kilometrů člověk uběhne za 12 minut, jak daleko dokáže vrhnout kouli, za jak dlouho uběhne vzdálenost 50 m nebo kolik kg dokáže zvednout na mrtvý tah. Náman byl silný voják, ale postihla ho vážná nemoc – malomocenství. Čekala ho jistá smrt a tehdy se dozvěděl, že v zemi jeho nepřítele – v Izraeli, žije prorok Elíša, který by mu mohl pomoci. Když k němu přijel, dostal jednoduchou podmínku: Jdi, umyj se sedmkrát v Jordánu a tvé tělo bude opět zdravé. Asi si řekneme, že za uzdravení z tak těžké smrtelné nemoci by to jistě stálo, ale Náman byl pyšný. Tomuto požadavku nerozuměl, byl pro něj urážkou a tak jej nedokázal splnit. Rozlítil se a rozhořčeně odcházel. Jeho služebníci mu však domlouvali: Proč bys to neudělal? Vždyť ti řekl, že budeš zdravý! On je nakonec poslechl, vešel do Jordánu, sedmkrát se ponořil do vody a byl uzdraven. Vrátil se k prorokovi, děkoval mu a chválil Boha.

Co nám tento příběh říká? Jak se postavit k nemoci? I dnes se můžeme vyhnout mnohým nemocem, když splníme určité podmínky. Splnit zadané podmínky je pro nás mnohdy nepředstavitelné, ale pokud to dokážeme, máme šanci na uzdravení. Udělejme pro to všechno, co je v našich silách a potom vzdávejme dík Bohu. Některé podmínky nám sdělí lékař během návštěvy u něj („Nejez sladké nebo se ti budou kazit zuby“). Některé tušíme nebo známe. Co by dali nevléčitelně nemocní lidé za to, aby mohli splnit třeba deset takových podmínek, pokud by to znamenalo jejich uzdravení! Važme si zdraví a pečujme o sebe.

„Důfajte v Hospodina věčně, neboť Hospodin, jen Hospodin je skala veků“ (Iz 26, 4).

K	A	N	Á	N	N	S	P
R	J	O	R	D	Á	N	Á
U	A	K	O	R	D	I	N
H	Y	M	N	A	E	Z	Á
O	K	V	A	S	J	A	M
Ž	I	V	O	T	P	I	A
J	E	Ž	I	Š	Ú	Á	N
S	H	L	U	K	Á	Š	D

DĚJINY BAPTISTICKÉHO HNUTÍ V ČESKÝCH ZEMÍCH

Část třetí

V roce 1689 bylo ve shromáždění baptistů v londýnské čtvrti Horselydown - původ tohoto sboru není historikům zcela znám - sepsáno „Baptistické vyznání víry“. O tomto vyznání napsal Charles Spurgeon: *„Tento malý svazek nebyl vydaný jako autoritativní řád nebo kodex víry, jímž byste měli být spoutáni, ale jako pomůcka v rozeprách, pro utvrzení víry a jako prostředek pro vzdělávání spravedlivých. Mladší členové našeho sboru v něm najdou souhrn teologie, jakýsi malý kompas, a díky biblickým důkazům budou připraveni k obhajobě naděje, kterou mají.“*

Čím je důležité pro české baptisty?

Čeští baptisté znají toto vyznání pod názvem „Vyznání víry a zřízení u víře pokřtěných křesťanů, obyčejně Baptistů zvaných“, přeloženém v roce 1886 do českého jazyka. Překlad byl ovšem pořízen z německého jazyka, do kterého se dostal díky br. Johannu Gerhardu Onckenovi, zvanému otec kontinentálních baptistů. Toto vyznání víry v českém jazyce bylo pořízeno pro „Sbor u víře pokřtěných křesťanů, obyčejně Baptistů zvaných“, který byl založen v roce 1885.

Pojďme si říci něco o tom, co předcházelo vzniku tohoto prvního baptistického sboru v Čechách.

České baptistické hnutí vzniklo ve druhé polovině devatenáctého století a na počátku můžeme rozlišit tři hlavní proudy. Všechny tři mají své kořeny v misijní činnosti, kterou v Německu zahájil v první polovině devatenáctého století Johann Gerhard Oncken.

Za začátek německého baptismu je považován 22. duben 1834. Den, ve kterém se třiceti čtyř letý Johan Gerhard Oncken nechal pokřtít v Labi naproti Hamburskému přístavu. Byl pokřtěn na vyznání víry s dalšími sedmi obrácenými lidmi americkým baptistou Barnasem Searsem. (Pokřtěna byla zároveň i jeho manželka.)

Johann Gerhard Oncken je nazýván „otec kontinentálních baptistů“ a „otec německých baptistů“, nebo také „apoštol evropských baptistů“. Rodák z městečka Varel v Oldenburgu na severozápadě Německa se jako mladý čtrnáctiletý chlapec seznámil se skotským obchodníkem Johnem Walker Andersonem, který jej pozval do Hamburku, a později spolu odjeli do Skotska. John Anderson koupil Onckenovi Bibli a začali spolu navštěvovat reformovaný sbor v Edinburgu. Oncken vzpomíná, že společenství tohoto sboru na něj udělalo silný dojem. Po několika letech odešel do Londýna, kde byl pozván na domácí bohoslužby a účastnil se i společných modlitebních chvilí. V roce 1820 ve svých dvaceti letech prožil v metodistickém sboru obrácení. Od té chvíle začal svou misijní činnost, kterou konal s velkým nasazením téměř šedesát let.

Roku 1823 se Oncken vrací do Německa jako zaměstnanec britské *Společnosti pro šíření náboženského vzdělání na kontinentální Evropě*

(*Continental Society for the Diffusion of Religious Knowledge over the Continent of Europe*). V té době byl členem *Anglické reformované církve* (*English Reformed Church*). Není žádné svědectví o tom, že by se setkal s anglickými baptisty. Přijal zřejmě baptistické důrazy na křest věřících postupně skrze osobní studium Bible.

V noci 22. dubna 1834 pokřtil v Labi Onckena, jeho ženu a pět dalších duší americký baptista profesor Barnas Sears. Příští den Sears ustanovil baptistický sbor v Hamburgu. Sbor rychle rostl (v roce 1836 měl už 68 členů), ale pak přišlo pronásledování a růst se zastavil. Po roce 1848 získávají němečtí občané náboženskou svobodu, a tak je i baptistům umožněno kázat veřejně a otevřeně.

Johann Gerhard Oncken byl vskutku „internacionální“ člověk — obrátil se v Anglii, pokřtěn byl Američanem v Německu, cestoval po celé Evropě, kde kázal a šířil Bible. Dělal misijní cesty na Balkán, do Francie, Maďarska, Pruska, Ruska a Švýcarska, ale navštívil také Británii a USA. J. G. Oncken ustavil 280 baptistických sborů a 1222 kazatelských stanic. Založil 170 církví ve Skandinávii a slovanských zemích. Zformoval 771 nedělních škol v Německu. Jeho heslem bylo: „Každý baptista misionářem“.

Bratr Oncken byl velice důležitým v naší historii, v historii českých baptistů, protože první zvěst o křtu na vyznání víry přinesli na naše území bratři Ignatz Straube, rodák ze Schönau a později baptistický kazatel v tomto městě, a především Magnus Knappe, člen německého sboru ve Freiburgu, ordinovaný misionář pro Horní Slezsko, který se osobně s bratrem Onckenem znal a byl jím vyučován.

Slavomila Švehlová

DOTKNŮŤ SA JEŽIŠA

Medzi príbehmi zo života Pána Ježiša je jedna epizóda, ktorá sa od množstva známych príbehov výrazne odlišuje. Ťažiskom drivej väčšiny udalostí opísaných v evanjeliách sú slová Pána Ježiša a Jeho činy. Ak by sme ich z textu vyčarkli, nezostalo by nám z udalostí prakticky nič. Jeden minipríbeh je však celkom iný a prináša aj adventné poslanstvo.

Keď sa preplavili na druhý breh, pristáli pri Genezarete. Len čo vystúpili z lode, ľudia Ho hneď spoznali. Rozbehli sa teda do okolia a na miesta, o ktorých počuli, že práve tam je, začali prinášať chorých na nosidlách. A kamkoľvek vkročil — do dedín, miest alebo osád — ľudia prinášali chorých na námestia. Prosili Ho, aby sa mohli dotknúť aspoň obruby jeho rúcha. Všetci, čo sa Ho dotkli, boli uzdravení (Mk 6, 53 — 56). Evanjelisti Matúš a Marek zaznamenali trocha prehladanú udalosť o tom, ako sa Pán Ježiš s učeníkmi opäť raz preplavili cez Genezaretské jazero do Genezaretu. Plavba bola tentoraz pokojná, bez dramatických okolností, ktoré by si zaslúžili zaznamenať. Genezaret bolo mesto, ale nazývalo sa tak aj veľmi úrodné rovinaté územie v dĺžke 6 km a šírke 3 km tiahnuce sa popri jazere. Územie bolo zrejme husto osídlené, na relatívne malom území sa nachádzalo niekoľko mestečiek, dedín a osád. Na brehu jazera boli ľudia a všimli si pristávajúcu loďku so skupinou mužov. Niektorí spoznali medzi prichádzajúcimi Učiteľa obdareného mocou uzdravovať. Ľudia na brehu okamžite zanechali to, čím sa práve zaoberali, rozbehli sa po svojich chorých priateľov a známych a začali ich prinášať k Ježišovi. Pán Ježiš s učeníkmi kráčali od mestečka k mestečku a na každom námestí ich už čakali chorí. Nevládných chorých kladli k Ježišovým nohám. Pacienti alebo ich opatrovatelia prosili, aby sa mohli dotknúť aspoň okraja Ježišovho rúcha s vierou v zázračné uzdravenie. Ich viera nebola márna, všetci boli uzdravení. Evanjelisti Marek, aj Matúš vo svojej správe o udalosti ani raz nemenujú Pána Ježiša, hoci je jasné, že On bol hlavnou postavou príbehu. Nezaznamenávajú žiaden Učiteľov výrok, ani žiaden Jeho uzdravujúci čin, ani žiadne aktivity učeníkov. Veľmi stroho konštatujú, že vystúpili z lode a že Pán kráčal cez mestá, dediny a osady. Nič viac. Aj o učeníkoch sa z textu dozvedáme len to, že tam boli. Mlčanie evanjelistov o Pánovi Ježišovi a učeníkoch kontrastuje so záznamom o činnosti a vyslovených prosbách zrejme veľkého množstva neznámych ľudí. Čo nám hovorí evanjeliový príbeh, v ktorom je zaznamenaná len ľudská aktivita, keď podstata evanjelia je správa o tom, čo povedal a pre našu záchranu vykonal Pán Ježiš Kristus? Môžu byť obyvatelia Genezaretu pre nás inšpiráciou a príkladom hodným nasledovania? Pozrime sa, čo vykonal. 1. Boli na brehu jazera z dôvodov, ktoré nepoznáme. Možno pracovali ako rybári, možno niečo predávali a kupovali, možno odpočívali a možno sa len bezcieľne ponevievali po brehu. Všimli si však aj svoje okolie. Pozorovali prichádzajúcu loď a vystupujúcich cestujúcich. Spoznali, že medzi vystupujúcimi je výnimočný človek, ktorého už asi videli, alebo počuli, že má zázračnú moc uzdravovať. Spoznali Ježiša, vystupujúceho z lode, ako keby na Neho čakali. 2. To, že spoznali Ježiša, ich nenechalo ľahostajných. Prerušili všetko, čím sa práve zaoberali a začali konať, okamžite začali konať, a to nie váhavo, ale náhlivo a behom. 3. Zabudli na seba a svoje záujmy a začali konať v prospech nevládných, chorých, možno príbuzných, možno známych. 4. So svojimi chorými,

nevládnymi priateľmi čakali na námestiach mestečiek na príchod všemocného Lekára. 5. Chorí, ale zrejme aj ich opatrovatelia, prejavili túžbu dotknúť sa Ježiša a pokorne prosili, kľačiac alebo ležiac na zemi, aby sa mohli dotknúť aspoň okraja Jeho rúcha. V realizovanej túžbe dotknúť sa Ježiša vyvrcholila aktivita obyvateľov Genezaretu od okamihu, keď Ho na brehu jazera spoznali. Nestačilo im pozorovať Ho, obdivovať Jeho moc nad chorobami, bytostne túžili byť s Ním v najtesnejšom kontakte. Ježišov dotyk liečil telo i dušu nielen v Genezarete, ale aj na mnohých iných miestach. Pán Ježiš uzdravoval ľudí rôznymi spôsobmi, aj na diaľku, ale najmä v bezprostrednej blízkosti, dotykom alebo aj slovom bez dotyku. Na druhej strane máme zaznamenané prípady, keď sa ľudia túžili dotknúť Pána Ježiša, alebo ich Pán vyzval, aby sa Ho dotkli. Po vzkriesení Pán Ježiš vyzval neveriacich učeníkov: Dotknite sa ma a presvedčte sa! (Lk 24, 39) Tomáš zasa podmieňoval ochotu uveriť vo vzkriesenie možnosťou dotknúť sa Vzkrieseného, a On Ho vyzval, aby sa Ho dotkol (Jn 20, 27). V našom príbehu ľudia túžili dotknúť sa Ježiša a vo svojej pokore a súčasne viere sa odvážili prosiť o dovolenie dotknúť sa len obruby rúcha, a nie dotknúť sa Ježiša. Podobne to bolo so ženou trpiacou na krvotok (Mk 5, 27). Pán Ježiš pocítil jej dotyk v zástupe ľudí, ktorí sa na neho tísli, a spoznal, že to nebol obyčajný náhodný dotyk, ale dotyk viery a túžby po uzdravení. Tak to bolo aj v našom príbehu, ale evanjelisti nezaznamenali, ako Pán reagoval na ľudské dotyky. Dokonca nevieme ani to, či tí, ktorí sa dotýkali rúcha Pána Ježiša, dostali na to súhlas. Všetci, ktorí sa Ho dotkli, boli však uzdravení. Takmer by sme mohli povedať, že chorí z nášho príbehu dosiahli uzdravenie tým, že sa dotkli Pána Ježiša alebo Jeho rúcha.

Hlavným poslanstvom príbehu z Genezaretu je, že túžba neznámych ľudí po uzdravení cez možnosť dotknúť sa Pána Ježiša bola v plnej miere a bez výnimky naplnená. Neznámi ľudia od Genezaretského jazera nás svojim príkladom vyzývajú, aby sme túžili spoznať Pána Ježiša, aby nás Jeho spoznanie nenechalo ľahostajnými, aby sme mali túžbu priniesť v Jeho mene pomoc druhým a aby sme mali túžbu sa Ho dotýkať. My sa Ho nemôžeme dotýkať fyzicky, ale môžeme sa Ho dotýkať cez Jeho slovo a v modlitbe. Naša modlitba je dotyk nielen Jeho rúcha, ale Jeho srdca. Ale aj tá obruba Jeho rúcha nám má čo povedať. Pripomína nám, že musíme vyslovovať svoje prosby v pokore a bázni. Potom náš dotyk prinesie naplnenie našej túžby, podobne, ako sa to stalo v Genezarete.

Adventný čas je časom očakávania na Pánov príchod. Obyvatelia Genezaretu nás inšpirujú k adventnému očakávaniu. Popri svojej bežnej činnosti si všímajú svoje okolie, a hoci to nijako nedeklarujú a nedávajú najavo, v hĺbke svojej podstaty čakajú na Ježišov príchod. Jeho príchod ich totiž vôbec neprekvapil, a keď k nemu došlo, tak konajú tak, akoby sa práve splnilo ich očakávanie. Adventné očakávanie podľa vzoru Genezareťanov vedie k záujmu o druhých, najmä trpiacich a núdznych, a k snahe pomôcť im a priviesť ich k Pánu Ježišovi.

Advent je prejavom hľbokej túžby dotknúť sa Ježiša a byť s ním v úzkom spoločenstve, či to už bude pred Jeho druhým príchodom, alebo v čase druhého príchodu.

Maranatha, príd', Pane Ježišu, a dovoľ nám sa Ťa dotknúť.

Ján Komrska

DNES SE VÁM NARODIL SPASITEL

„Dnes se vám narodil Spasiteľ, Kristus Pán, v meste Davidové...“

...který sám sebe vydal za naše hříchy, aby nás vysvobodil z nynějšího zlého věku podle vůle našeho Boha a Otce. Jemu buď sláva na věky věků. Amen“ (Lk 2, 11 + Gal 1, 4–5).

Jeden bývalý misionář vyprávěl příběh o dvou kamzících, kteří se setkali na jedné uzoučké horské stezce. Z jedné strany zela asi tisíc metrů hluboká strž, z druhé se tyčila prudká stěna horského masivu. Na cestičce nebylo dost místa na to, aby se kamzíci mohli otočit a couvat tento druh kopytníků neumí. Co tedy měli dělat? Nakonec, místo toho, aby bojovali o právo přejít po stezce, si jeden kamzík klekl na kolena, lehl si a snažil se co nejvíce přitisknout k zemi. Druhý po něm pak opatrně přešel. Oba se tak mohli vydat na cestu dál.

Blíží se opět Vánoce. A my si v jistém smyslu při uvažování nad poselstvím Vánoc uvědomujeme, že něco podobného pro nás udělal náš Bůh, když opustil slávu nebes a přišel sem na zem. Viděl totiž, jak jsme bezmocně uvěznění nad propastí klenoucí se mezi naším hříchem a Boží milostí podobně jako oni kamzíci. Přišel proto v podobě člověka, přitiskl se též k zemi, jak nejvíce to šlo a stal se největším ze služebníků (Fil 2, 5–8). Pak tím, že zemřel za hříchy celého světa, nás „po sobě nechal přejít“, abychom my mohli dojít odpuštění a obdržet věčný život.

Chťjme proto i v době letošních vánočních svátků, vedle vděčnosti za nevypravitelnou Boží lásku a pokoru k nám bídným a hříšným lidem, také přemýšlet o tom, do jaké míry můžeme i my jít v Jeho šlépějích. Prosme Pána, ať nám ukáže, kde bychom i my mohli umožnit jiným „přejít přes nás“, pokud to bude potřeba. Pán Ježíš to nepovažoval za známku slabosti, právě naopak. Stejně tak i pro nás to může být známka síly a skutečné pokory. Moc k tomu přece máme. **Vždyť DNES se i nám narodil Spasitel.**

Alois Boháček

MYSTÉRIUM VIANOC

Už vyše dvatisíc rokov znie každé Vianoce posolstvo o vnútornom i fyzickom uzdravení a spasení.

Je to však to skutočné posolstvo Vianoc? Tí vo vianočnom príbehu, čo čakajú Krista a prijímú Boha, očakávajú spasenie Izraela, pohanov i sveta. Podľa každého z nich i podľa samotného Ježiša a podľa apoštolov bolo spasenie celého sveta blízko. Ale ak toto bolo ich očakávanie, nebolo realitou absolútne vyvrátené?

Táto otázka je stará ako kresťanské posolstvo samo a – ako ukazuje Písmo – rovnako stará je aj odpoveď na ňu. Keď Ježíš chváli učeníkov za to, že chápu to, čo vidia, berie si ich nabok a hovorí s nimi osobne. Prítomnosť Mesiáša je mystérium; nemožno o ňom hovoriť každému a nemôže ho vidieť každý, ale len tí, čo sú ako Šimon vedení Duchom. Príchod spasenia je spojený s čím si prevapujúcim, neočakávaným, s čím si, čo protirečí zbožným predstavám aj intelektuálnym požiadavkám. Mystérium spasenia je mystériom dieťaťa. Tak ho predvídal Izaiáš, tak bolo predvídané v extatických víziách Sibyly, v učení o mystériách a v rituáloch tých, ktorí oslavovali zrod novej epochy. Tí všetci, ako i prví kresťania cítili, že udalosťou spasenia je narodenie dieťaťa. Dieťa je skutočné, a predsa neskutočné, už je v histórii, ale ešte nie je historické. Jeho podstata je viditeľná i neviditeľná, je tu, ale ešte tu nie je. A presne taký je charakter spasenia. *Spasenie je ako dieťa.* Tak ako si my kresťania každoročne počas svojho najpôsobivejšieho sviatku pripomíname dieťa menom Ježíš, aj spasenie, nech už je akokoľvek viditeľné, zostáva vždy aj neviditeľné. Ten, čo túži po spasení, ktoré je iba viditeľné, nevidí v jasličkách Božie dieťa a nevidí ani božskú podstatu Ukrižovaného a ani paradoxnosť celého Božieho pôsobenia. Spasenie je dieťa, a keď dorastie, ukrižujú ho. Iba ten, čo za slabosťou vidí silu, za fragmentom celok, za porážkou víťazstvo, za utrpením slávu, za vinou nevinnosť, za hriechom svätosť a za smrťou život, môže povedať. Moje oči videli spasenie.

V našej dobe sa to hovorí ťažko. No to sa vždy hovorilo a vždy bude hovoriť ťažko. Vždy to bolo a vždy to bude mystérium, mystérium dieťaťa. A nech by bol úpadok sveta akokoľvek hlboký, hoci by došlo aj k jeho absolútnej sebadeštrukcii, pokým existujú ľudia, budú toto mystérium zažívať a hovoriť: „Nech sú požehnané oči, ktoré vidia veci, aké vidíme my.“

Vianočným posolstvom môžu byť aj Ježíšove slová: „Ja som cesta i pravda i život“ (J 14, 6). Pán Ježíš nám otvoril cestu spasenia, ale ísť po nej musíme my sami.

Paul Tillich

POKRAČOVANIE UGANDA - 3

Určite každý z nás počul alebo čítal o tom, aká je v mnohých krajinách sveta voda vzácna. Napriek tomu táto informácia je v nás kdesi hlboko zabudnutá a neriešime ju. Veď kedykoľvek potrebujeme vodu, stačí otočiť kohútikom a tečie pitná voda – v kuchyni, v kúpeľni či na toalete. Návšteva chudobnejších oblastí Ugandy ma na chvíľu vtiahla do inej reality. Pitná voda je totiž v Ugande vzácnosť. Ľudia ju obvykle donášajú z mnohokilometrovej vzdialenosti v bandaskách alebo ju berú zo znečistených zdrojov. Keď som si to uvedomil, pocítil som zahanbenie, že máme takéto vymoženosti, ktoré si nevážime, a k zdrojom vody sa správame nezodpovedne. V mnohých domácnostiach Ugandy však chýbajú vodovodné prípojky, studne, toalety. IN Uganda má za cieľ situáciu postupne meniť a dosiahnuť, aby sa čistá voda stala dostupnou pre všetky deti. Jeden takýto projekt nám pracovníci IN Uganda predstavili hneď po našom príchode. Prírodné pramene pitnej vody sú v údoliach, ďaleko od obydľí a jej donášanie domov je veľmi náročné. Preto pracovníci IN zabezpečujú na miestach s dobrou dostupnosťou vrtané studne, ktoré sú zdrojom pitnej vody pre všetkých obyvateľov. Za posledných sedem rokov IN Uganda vyvrtalo 20 nových studní a obnovilo 30 starých studní a 30 prameňov. Koordinátori chodia po rodinách a učia deti i dospelých, ako využívať vzácnu pitnú vodu, a venujú sa aj otázkam hygieny. Hoci voda z vrtaných studní je pitná pre domácich, nás upozornili, aby sme pili len balenú vodu a túto používali aj na umývanie zubov. Vlastnosti ich vody sú iné, ale nám môžu spôsobovať črevné a žalúdočné problémy. Popri cestách nebolo vzácnosťou vidieť deti i dospelých s bandaskami na hlave. V nemocnici, kde sme boli na exkurzii, sme sa pýtali lekárk, či deti nemajú problémy s krčnou chrpticou, keď nosia na hlave takú záťaž. Aj dospelí nosia bremena zväčša na hlave. Odpoveď lekárk nás prekvapila. Nosením bremena na hlave sa upevňuje krčné svalstvo a vraj sa svojho takmer 12-ročného pobytu medzi nimi nezaznamenala, že by niekoho bolela hlava alebo chrptica. Okrem vrtania nových studní IN zabezpečuje aj budovanie záchytných nádrží na dažďovú vodu, ktorá je používaná ako úžitková. Má to svoje opodstatnenie, keďže v Ugande dosť často prší, najmä v noci, ale boli sme svedkami silného dažďa aj cez deň.

Bez pitnej vody by sme fyzicky neprežili. Potrebujeme ju dnes, zajtra, znovu a znovu každý jeden deň. My veriaci si uvedomujeme, že existuje aj iná voda, ktorá má iné vlastnosti. Spomeňme si na príbeh o Samaritánke, ktorá prišla po pitnú vodu k studni. Stretla sa tu s Pánom Ježíšom, ktorý veľmi rýchlo a plynule prešiel od pitnej vody k živej vode, keď jej povedal: **Každý, kto pije z tejto vody, bude zase smädný, ale kto sa napije z vody, ktorú mu ja dám, ten nebude žízniť na veky.** Pán Ježíš je tým prameňom živej vody prúdacej do večného života. Túto ponuku prezentuje aj NÁPIS NA VRTANEJ STUDNI, pri ktorej sme boli. **„S radosťou budete čerpať vodu zo studne spasenia.“** Aj takýmto spôsobom IN

v Ugande poukazuje na Božie pravdy a Božiu dobrotu. Neďaleko studne sme uvideli kostol. Pôvodne to bola škola, ktorá fungovala až do pandémie COVIDu-19 a po jej skončení zanikla. Priestory začal využívať miestny baptistický zbor. Od jeho kazateľa sme sa dozvedeli, že sa schádzavajú v nedeľu a v stredu. Na nedeľných

Studne budované IN sú dostupnejšie všetkým obyvateľom.

Pôvodná škola teraz budova slúži ako baptistická modlitebňa.

Deti pozorne počúvajú výklad ako treba využívať vzácnu vodu.

Interiér modlitebne kde sa schádzajú v nedeľu a v stredu.

Pitnú vodu nosia na hlavách dospelí a tiež deti.

bohoslužbách ich býva sto i viac.

Už za šera sa vraciame do ubytovne a po večeri unavení padáme do pohodlných postelí, ktoré majú siete proti komárom a moskytom, aby nás chránili pred nežiaducim hmyzom.

V. Malý

NEBOJ SE A NESTRACHUJ

I tmavé komůrky a tvrdá srdce se před Ježíšem Kristem otevrou. Neexistuje tak temné srdce,

ani tak zvrhlý člověk, kterého by síla milosti nedokázala přemoci. Neboj se a nestrachuj!"

Ch. H. Spurgeon

KRST V LEVICIACH

21. september 2024 bol významný deň pre Petku Gašparovú, lebo sme ju mohli privítať ako nového, znovuzrodeného člena do Božej rodiny.

Ako hovorí Pán Ježiš: Tak aj v nebi bude väčšia radosť nad jedným hriešnikom, ktorý robí pokánie... (Lk 15, 7). K našej radosti sa pripojilo celé nebo a prežívali sme požehnané chvíle krstu našej mladej sestry. V zbore v Leviciach sa konal krst po prvýkrát a veríme, že budú aj ďalšie.

Pripojte sa k našej radosti a oslavujte Hospodina, pretože Jeho milosť trvá na veky.

BJB Levice

Adriana Vlčková

ČASŤ 2

PÁNOVI SLUŽIACI

Misia v Prešove bola tento rok niečím špeciálna. Mohli sme vstúpiť do už vytvorenej jednoty medzi kresťanskými cirkvami – Apoštolská cirkev – zbor Archa Prešov, Cirkev bratská, BJB Prešov, Evanjelická cirkev v Prešove – a spoločne ohlasovať evanjelium. Bolo pre nás veľmi povzbudzujúce spolupracovať so všetkými a vnímať vzácnu jednotu v Duchu Svätom. Sme vďační, že sme to mohli zažiť.

S väčšinou sme sa predtým ani nepoznali, ale cítili sme hneď na začiatku, že naše srdce horí pre spoločnú vec – nieť čisté evanjelium Pána Ježiša Krista každému, kto je ochotný počúvať. Toto spojenie cirkevných zborov sme vnímali ako vzácny dar Ducha Svätého. Sila jednoty, v ktorej sme v Prešove evangelizovali, priniesla aj duchovné ovocie, ktoré bolo rozpoznateľné v jednotlivých evangelizačných rozhovoroch. Mnohí, ktorých sme oslovili správou evanjelia – mladí ľudia, starší, deti, cudzinci, doslova potrebovali počuť pripomenutie, že Boh ich pozýva k zmiereniu a obráteniu a že Božia láska môže premeniť ich životy. Videli sme, že často aj zatvrdnuté srdcia zmäkli, dokonca niektorí oslovení, hoci boli roky odlúčení od Boha, prišli na nedeľné zhromaždenie, ktorým sme misijné dni ukončili.

Veľmi nás potešilo, že sa otvorili aj dvere u primátora Prešova a naše podujatie sme mohli realizovať pod jeho záštitou. Pri vybavovaní tejto akcie sa evanjelium záchrany dotklo viacerých predstaviteľov a správcov mesta. V rámci programu sme vystúpili s chválami, svedectvami a Božím slovom na Sídlišku III, pri OC Družba, na Hlavnej ulici, ako aj na prírodnom kúpalisku Delňa. Chvály viedla skupina zboru AC Archa, pričom v rámci chvál sme do programu zaradili aj „Pozdrav do neba“, v ktorom sme chválili Boha aj vľajkami a tancom (Žalm 20, 6). K „vľajkovaniu“ sa k nám často pridávali aj prítomní dospelí spolu s deťkami. Vela detí – najmä na kúpalisku Delňa, si mohlo vypočuť a pozrieť scénky biblických príbehov, naučiť sa tanček na detské chvály alebo si vyrobiť vlastný darček. Michal Lapčák nám zaujímavým spôsobom predstavil Bibliu ako Božiu reč a dôležitý mílnik pre vzdelanosť.

Na každom verejnom podujatí sa nám krátko prihovorili zástupcovia cirkvi a požehnali svojmu mestu a jeho občanom. Slovom a svedectvom nám v rámci programu slúžili naša drahá Rút Krajčiová, ďalej naši vzácní hostia: Martin Kalivoda, Veronika Gažíková, Erik Matej a Dominika Kopšová. Videli sme, ako Duch Svätý pôsobil v srdciach ľudí, uzdravoval zranenia, ako sa ich dotýkal a priťahoval späť k Božej láske. Sledovať tieto zázraky bolo našou odmenou. Naša radosť sa zavŕšila najmä v posledný deň na nedeľnom zhromaždení, kde sme boli svedkami krstu rodiny Bečaverovcov a ďalších sestier a bratov. Pri spoločnom obede sme sa navzájom zdieľali o našich svedectvách z evangelizácie a cítili sme sa, akoby sme boli na Božej svadbe! Vďaka Pánovi za všetku túto radosť. Veľmi sa tešíme, kam nás Pán žatvy zavolá na budúci rok.

Rút Krajčiová a Zuzana Černá

AGLOW[®]
INTERNATIONAL
SLOVAKIA

KOMPAS 2024

Povzbuzení a navedení vedoucích do jejich služby. Akce pořádaná odborem mládeže v raném podzimním čase.

Letos se nás sešlo kolem 50. Bylo velice požehnané, že tolik lidí se chce vzdělávat a růst ve službě. Celá akce se konala na chatě brněnského sboru na Pusté Rybné od pátku do neděle. V pátek jsme dojeli a před večerí jsme si ještě zahráli seznamovací hru. Večer nás slovem pro vedoucí povzbudil Vláda Zeman. Zbytek večera jsme pak strávili společným sdílením a chválami.

Do soboty jsme hned po snídani vkročili s hlavním programem na téma odpadlictví přednášený Jaroslavem Plevou. Následně byl čas pro mládež, které tak měly možnost interně diskutovat. Abychom mohli poté dále vstřebávat a čerpat další myšlenky, naobědvali jsme se. Poté byl čas na další interní diskuze v jednotlivých mládežích nebo i možnost sportovních aktivit či jiných činností. K večeru se každá mládež měla možnost sdílet o svých radostech a trápeních a mohli jsme se za sebe navzájem modlit. Večer byl příjemně zakončen chválami. Nedělní shromáždění bylo vedeno zástupci jednotlivých mládeží. Každý mohl něčím přispět. Slyšeli jsme zamyšlení, chvály i svědectví. Byl to krásný a Duchem naplněný čas.

Otázky:

Povzbudilo tě něco, na čem sis uvědomil, že bys mohl zapracovat nebo bys tím chtěl povzbudit další vedoucí ve službě?

-Ingrid Volfová BJB Uherské Hradiště: inspirovala mě mládež Bystrc a jejich odhodlanost vyjít do světa.

-Petr Kučera BJB Aš: Povzbudil mě čas s ostatními lidmi. Mohli jsme se navzájem podpořit a inspirovat. Je důležité vyslovovat i sám pro sebe ty vize, které máme do služby. Následně i zhodnocení těch samotných vizí. Být upřímný a kritický v hodnocení. Kritika je snídaně šampionů.

Bednář Jan, BJB Blansko

DÍKŮVZDÁNÍ Stejně jako každý rok, i letos na podzim jsme si připomněli Boží milost, Jeho shovívavost s námi i s celým světem a Jeho požehnání. To nám připomínají symboly úrody z našich zahrad, které jsou zde před námi. Ten, který tomu všemu však dal vzrůst, byl Bůh. To nám připomíná slovo Pána Ježíše z Mt 5, 45, ukazující na nebeského Otce, který dává svému slunci svítit na zlé i dobré a déšť posílá na spravedlivé i nespravedlivé. Naše úrody, to, co vyrostlo, co jsme sklídili, je Boží dílo, zázrak růstu, za kterým stojí Bůh. My jsme Jeho pomocníky, od Něho máme zdraví, schopnost pracovat, zasévat a všelijak pomáhat tomuto Božímu zázraku růstu, zrání a úrody. Tam, kde se tomuto nepomáhá, kde se nepracuje, tam je to vidět. Jak smutný je pohled na zahradu, kde se nepracuje, kde jsou neprořezané stromy, vše zarostlé plevelem a žádná úroda.

To, že si připomínáme pozemskou úrodu a vděčnost za ni, nás vede k zamyšlení, jak pracujeme, zda a jakými pomocníky jsme na poli Božího díla v našich sborech, rodinách. Dává i tam Pán Bůh vzrůst a úrodu nebo je mnohé umrtveno, bez života, zarostlé plevelem, trním bez užitku pro nás ani pro naše bližní? Boží požehnání, které přijímáme my i celý svět v pozemských věcech, je výzvou k usilovné práci na Boží vinici. Pán Ježiš řekl, že žeň je mnohá a v podobenství o dělnících na vinici hospodář vyzývá a najímá dělníky hned od rána a po celý den a jeho výzva Mt 20, 7: „Jděte i vy na mou vinici“, je dnes výzvou i pro nás. Mnozí uposlechli, začali pracovat, ale někteří váhali s rozhodnutím a nečinně stáli a jim hospodář říká: „Co tu stojíte celý den nečinně?“

Kéž tato výzva neplatí pro nás. Nechme se pozvat k práci na Boží vinici, ke službě pro naše bližní, která by oslavila našeho Pána. Je už pozdní odpoledne, téměř večer jako v tomto podobenství, pro tento svět a možná i pro nás. Slyšme tedy toto pozvání, pojďme pracovat na Božím díle v našich sborech, v našich rodinách, ukazovat na chléb života, bez kterého hyneme a bez kterého hynou lidské duše.

Pán Ježiš je ten chléb života, kdo k Němu přichází, nikdy nebude hladovět, a kdo v něho věří, nikdy nebude žíznit (J 6, 35).

(Oslovení za sbor Cheb I při slavnosti díkůvzdání za úrodu ve sboru v Sokolově dne 13. 10. 2024.)

Václav Černík, Cheb I

UPONÁHLANOSŤ

VEĽKÝ NEPRIATEĽ DUCHOVNÉHO ŽIVOTA

Posledných pár rokov, najmä tento posledný rok, veľa rozmýšľam, ako všetko stihnúť, ako chodiť načas, ako byť prítomná v rôznych oblastiach života v rovnakom čase? Nedokážem to.

Som príliš unavená a vyčerpaná. Stále len zhon a náhlenie. Chcem žiť v pokoji a harmónii, chcem sa tešiť zo života, zo svojej rodiny, služby, cirkvi. Dá sa to vôbec? Niekedy mám chuť stlačiť veľké tlačidlo STOP. Ale ako?

Boh ku mne hovoril cez ľudí, cez knihy, Písmo, cez Ducha Svätého. Nemusím byť všade, nemusím všetko načas stihnúť, nemusím byť stále v strehu. Môžem sa uvoľniť a užívať si prítomný okamih. Práve tu a teraz. Neviem, či ste už počuli, čo znamená anglická skratka FOMO? Strach, že nám niečo unikne. A to súvisí so sociálnymi médiami a s tým, ako sa navzájom porovnávame. Uvedomujem si, že takýto život nechcem žiť. Chcem žiť život, ktorý mi dal Boh, ten Boh, ktorý ma stvoril a dal môjmu životu zmysel.

Corrie ten Boom povedala, že ak ťa diabol nemôže prinútiť hrešiť, urobí ťa zaneprázdneným. Satan sa nezjavuje ako démon s vidlami a zachrípnutým hlasom fajčiara, ako to môžeme vidieť v kreslených filmoch. Je oveľa inteligentnejší, než si myslíme. Dnes je oveľa pravdepodobnejšie, že na nepriateľa narazíte v podobe upozornenia na mobile, keď si čítate Bibliu, v dopamínovej závislosti na Instagrame alebo v nových povinnostiach a záväzkoch.

Uponáhľanosť nie je od diabla, uponáhľanosť je diabol! Čo bežne odpovedajú ľudia, keď sa ich spýtate: „Ako sa máš?“ „Fajn, len mám veľa práce.“

Ako hovorí fínske príslovie – zhon nestvoril Boh! Táto nová rýchlosť života nie je kresťanská, je antikristovská. Zamyslite sa nad tým, čo je najvyššou hodnotou v ekonomike Kristovho kráľovstva? Jednoducho láska. Ježiš to povedal jasne. Povedal, že najväčším príkazom v celej Tóre je: Miluj Pána, svojho Boha, celým svojím srdcom, celou svojou dušou a celou svojou silou. Uponáhľanosť a láska sú nezlučiteľné. Uponáhľanosť a láska sú ako olej a voda, jednoducho sa nezmiešajú. Existuje dôvod, prečo ľudia hovoria o „kráčaní“ s Bohom, nie o „behu“ s Bohom. Je to preto, lebo Boh je láska. Boh kráča pomaly, pretože je láska. Láska má svoju rýchlosť. Je to vnútorná rýchlosť. Duchovná rýchlosť.

Patologická zaneprázdnenosť, roztržitosť a nepokoj sú hlavnými prekážkami v našom duchovnom živote. Čo všetko táto roztržitosť, závislosť a tempo života spôsobujú našej duši?

- 1) ste nahnevaní, frustrovaní,
- 2) snažíte sa spomaliť, no nedokázate sa uvoľniť,
- 3) workoholizmus,
- 4) citová otupenosť,
- 5) neusporiadané priority,

- 6) nedostatok duchovných disciplín,
- 7) izolácia.

Uponáhľanosť zabíja všetko, čo je nám drahé: duchovnosť, zdravie, manželstvo, rodinu, premyslenú prácu, tvorivosť, štedrosť.

Aké je riešenie?

V prvom rade sa musíme naučiť hovoriť NIE. Neustále. NIE je úplná veta. A je to veta, ktorú musíme začleniť do svojho slovníka. Ale ako môžem povedať NIE službe alebo nejakému podujatiu, kde treba pomôcť? Áno, môžete povedať nie. Nemusíte robiť všetko, nemusíte byť všade. Musíme sa modliť a pýtať sa na Božiu vôľu.

Ako trávime svoj čas, tak trávime svoj život. Každý deň je šanca. Každá hodina je príležitosť. Každý okamih je vzácny dar. Ako teda spomaliť, žiť jednoduchšie a slobodne priamo uprostred chaosu hlučného, rýchleho, mestského a digitálneho sveta, ktorý nazývame svojím domovom? Ježiš nám hovorí: Podte ku mne všetci, ktorí sa namáhate a ste preťažení; ja vám dám odpočinúť. Vezmite na seba moje jarmo a učte sa odo mňa, lebo som tichý a pokorný srdcom, a nájdete odpočinutie pre svoje duše. Veď moje jarmo je príjemné a bremeno ľahké“ (Mt 11, 28 – 30).

Toto je pozvánka pre všetkých unavených, vyhorených, vystresovaných a všetkých tých, ktorí uviazli v dopravnej zápchke, nestíhajú plniť svoje úlohy a siahajú po ďalšej šálke kávy, len aby prežili deň.

Ak chcete zažiť Ježišov život „naplno“, vezmite si z neho príklad. Osvojte si jeho zvyky a postupy. Kopírujte každý jeho krok. Ježiš nám neponúka únik. Ponúka nám úplne nový spôsob, ako niest ťarchu našej ľudskosti – s ľahkosťou, po jeho boku. Jeho tempom. Pomaly, bez náhlenia, prítomní v danom okamihu, plní lásky, radosti a pokoja.

Dôležité sú tieto štyri princípy:

- 1) Ticho a samota
- 2) Sabat
- 3) Jednoduchosť
- 4) Spomalenie

Ticho a samota

Hluk moderného sveta nás robí hluchými voči Božiemu hlasu, ktorý najviac potrebujeme počuť.

Nájdime si čas, keď môžeme len tak sedieť s Bohom v tichu. Modliť sa. Prečítať si zalm.

Urobiť si vnútornú inventúru. Dať duši čas, aby „dobešla“ naše telo. Samota neznamená izoláciu. Samota je angažovanosť, izolácia je únik. Samota je bezpečie, izolácia je nebezpečenstvo. Bez samoty je prakticky nemožné žiť duchovný život. Ak si nevyhradíme nejaký čas na to, aby sme boli s Bohom a počúvali ho, duchovný život neberieme vážne.

Sabat

Sobota pochádza z hebrejského šabat. Toto slovo doslova znamená „zastaviť sa“. Sobota je jednoducho deň, keď sa máme zastaviť: prestať pracovať, prestať

chcieť, prestať sa starať, jednoducho sa zastaviť. Šabat je však viac než len deň; je to spôsob bytia vo svete. Je to duch odpočinku, ktorý prichádza, keď prebývame v Otcovej milujúcej prítomnosti počas celého týždňa. Ježiš sám povedal: „Sobota bola stvorená pre človeka, nie človek pre sobotu.“ Sobota alebo deň je celý deň vyhradený na nasledovanie Božieho príkladu, na zastavenie sa a potešenie. Ale koľkí z nás to naozaj praktizujú? V príbehu z knihy Genezis môžeme vidieť, že sobota je požehnaná a je svätá. V Biblii je množstvo príkazov týkajúcich sa soboty, pripomeňme si aspoň jeden, ten najdôležitejší: „Pamätaj na sobotný deň, že ho máš svätiť! (Ex 20, 8)

Jednoduchosť

Žijeme v materialistickom svete. Myslíme si, že potrebujeme všetko, čo nám svet ponúka, aj keď to tak nie je. Reklamná mašinéria funguje ako kúzlo. Väčšina z nás verí lži: viac peňazí a viac vecí sa rovná viac šťastia. Najdôležitejšie veci v živote však vôbec nie sú veci; sú to vzťahy s rodinou a priateľmi a predovšetkým Boh. Materializmus spôsobuje duši katastrofálne škody, vnímame ich všade okolo seba. Pán Ježiš hovorí: Nezhromažďujte si poklady na zemi, kde ich zožiera hrdza a kde zlodeji vnikajú a kradnú. Zhromažďujte si poklady v nebi, kde ich nezožiera ani hrdza, ani moľ, a kde zlodeji nevnikajú a nekradnú. Veď kde je tvoj poklad, tam bude aj tvoje srdce (Mt 6, 19).

Nikto nemôže slúžiť dvom pánom. Buď jedného bude nenávidieť a druhého milovať, alebo jedného sa bude pridŕžať a druhým pohrdne. Nemôžete slúžiť Bohu aj mamone (Mt 6, 24). Jednoducho nemôžete žiť Ježišovým spôsobom slobody a uviaznuť v nadmernej spotrebe, ktorá je v našej spoločnosti bežná.

Spomalenie

Základná myšlienka praxe spomalenia je nasledovná: spomal svoje telo, spomal svoj život. A ak dokážeme spomaliť rýchlosť, ktorou myslíme, a rýchlosť, ktorou sa pohybujeme vo svete, možno „zakúsime a uvidíme, že Pán je dobrý“. A že aj život v jeho svete je dobrý.

Záver

Každý okamih je plný dobra. Prečo sa tak ponáhľame do ďalšieho? Je tu toho toľko, čo môžeme vidieť, z čoho sa môžeme tešiť, čo môžeme vďačne prijímať, čo môžeme oslavovať a o čo sa môžeme podeliť Počúvame Ježiša: „Podte ku mne ... a nájdete odpočinutie pre svoje duše“ (Mt 11,28 –30).

Karin Liepina

S JEŽÍŠEM V KUCHYNI

Předvánoční období je zahaleno něčím krásným a tak tajemným. Umocňuje to i přibývání tmy a chladu. Nejraději jsme někde v teplém domově a vše si uděláme hezčí, když si rozsvítíme nějakou svíčku nebo lampičku. Vždycky jsem vedla děti k myšlence, připravit se na Vánoce. Moc se těšily z toho, co je čeká, jaké překvapení v podobě dárku dostanou, ale také možná ještě víc se těšily z toho, co mohou připravit jako překvapení pro ty, které mají rádi. Chtěla jsem je omezovat v tom, že si musejí vybrat, komu svůj dárek dají, nemohou připravovat pro všechny. A to vůbec nebylo lehké. Ony chtěly připravit dárek všem. Nakonec jsem musela rezignovat. Lásky je přece tak mnoho. Bylo nás doma deset, a kdyby každý každému dal jenom jeden dárek, tak jich máme pod stromečkem sto. A tak to i bylo, nešlo vynechat ani babičky a dědečky.

Bylo to krásné, dětem jiskřila očka, ale hlavně jsme jim říkali o tom, co pro nás připravil Pán Bůh.

Také dlouho připravoval svůj dar pro nás lidi. Čteme o tom už hned na začátku Bible. Přesně věděl, co nám má darovat, a lidé s nadějí čekali, kdy se vše naplní. Byl to ten nejvzácnější dar a tak se narodilo miminko.

„Neboť se nám narodí dítě, bude nám dán syn“ (Iz 9, 5). Pán Ježiš je tak součástí našich domovů a nezapomínejme dětem o Ném vyprávět. Vánoce nejsou o nás a dárcích, ale hlavně jsou to narozeniny Pána Ježíše, které můžeme s Ním slavit. Právě tenkrát začala pomoc pro nás lidi a s našimi životy pomáhá dodnes. Bez Něho bychom byli ztraceni. Naše životní cesty jsou častokrát propletené a podobáme se takové zapletené vánočce. Už před lety jsem dostala recept od Růženky Kucové (manželky kazatele).

Vánočka:

1/2 kg polohrubé mouky,	Připravíme si kvásek z vlažného mléka, kvasnic a lžičky cukru. Vše dáme do misky s moukou, cukrem a rozpuštěným máslem. Trošku osolíme a přidáme vanilkový cukr. Můžeme přidat i rozinky a vlažné mléko přidáváme podle potřeby, aby bylo těsto tak akorát, ani tuhé ani řídké. Necháme vykynout asi 1/2 hodiny. Těsto si rozdělíme na 9 dílů, vyválíme na válečky a začneme zaplétat. Nejdříve si vezmeme čtyři válečky, propleteme překládáním (kdo by se toho bál, tak si uplete jenom copánek ze tří větších válečků), položíme na plech s pečicím papírem, potom tři zapleteme jako copánek a nakonec dva stočíme kolem sebe a vše navrstvíme. Na koncích spojíme a můžeme si vánočku propíchnout třemi kousky špejlí, aby nám nespadla. Necháme ještě asi 15 minut kynout a potom ji natřeme rozšlehaným vejčkem a zvolna pečeme asi na 150° C. Nesmí být trouba hodně horká, vánočka by se nám spálila. Když bude růžovět, můžeme si ji přikrýt pečicím papírem. Peče se delší dobu, později si troubu malinko zeslabím, aby se dobře propekla. Je-li upečená, vyzkoušíme píchnutím špejle, jestli se na ni těsto nelepí.
-------------------------	--

Přeji vám krásné Vánoce.

Dana Jersáková

VĎAKA BOHU, KTORÝ NÁM DÁVA VÍTAZSTVO

Chodíte radi na kresťanské konferencie? Priznám sa, že ja áno, najmä vtedy, keď nemám žiadnu úlohu.

Veľmi sa mi páči, že na konferenciách môžem „byť Máriou“ a celý čas „sedieť pri nohách Pána Ježiša“, okolnosti ma nenúti byť Martou, nerozptyľujú ma starosti, čo nakúpiť a navariť, nemusím robiť veľa rozhodnutí – iba ak ktorý seminár si vybrať. Na chvíľu môžem zabudnúť na všetok stres všedných dní a ponoriť sa do výkladov Božieho slova a uctievania prostredníctvom chvál.

Ak je to navyše medzinárodná konferencia, je to úžasná príležitosť spoznať ženy z iných krajín, dozvedieť sa, čím žijú, čo ich trápi, s akými problémami bojujú, čo ma s nimi spája a aké bremená im môžem pomôcť niesť na modlitbách.

V októbri 2024 som sa spolu s ďalšími sestrami zo slovenského i českého výboru Odboru sestier mohla zúčastniť konferencie Únie baptistických žien Európy (EBWU), ktorá sa konala od 10. do 13. októbra v Lisabone. Stretlo sa nás približne 60 žien z 21 krajín Európy a Blízkeho východu, a tiež z Azerbajdžanu a Uzbekistanu.

Ústrednou témou konferencie bol Víťazný život. Tešila som sa, že sa dozvieme viac o tejto dôležitej téme práve v tomto čase, keď svet vzdychá pod ťarchou prírodných katastrof a medzinárodných konfliktov, keď ľudia v našej krajine akoby stratili schopnosť rozlišovať, čo je pravda a lož, a keď príliš mnohí trpia v dôsledku úzkostných stavov, depresii a hriechu.

Môžeme v takomto svete žiť víťazný život? Ako kresťania môžeme – „vďaka Bohu, ktorý nám dáva víťazstvo skrze nášho Pána Ježiša Krista!“ (1 Kor 15, 57).

Témou víťazstva nás viedla Grace Foxová, kanadská misionárka a autorka štrnástich kníh.

Svoje vyučovanie rozdelila do štyroch blokov:

1. Boh je naším pastierom;
2. Boh suverénne vládne nad nami;
3. Boh bojuje za nás;
4. Boh nás vidí.

Grace sa vo svojom výklade zamerala na Boží charakter, ako je zjavený prostredníctvom Jeho mien v ich hebrejskej podobe v Písme, ako napríklad: Jahve Rohi, Immanuel, El Eljon či El Roi. Čím lepšie totiž poznáme Boží charakter, tým viac Mu dokážeme dôverovať a žiť víťazný život bez strachu, a to aj vtedy, keď prechádzame ťažkými skúškami a prežívame neúspech. Veľmi sa mi páčilo, že nehovorila iba teoreticky, ale podelila sa s nami o svoje ťažké chvíle, duchovné zápasy a krízy. Zapamätala som si, že Boh nás v skúškach chce niečomu naučiť, a keď mu to dovolíme a nezabudneme Mu ďakovať a chváliť Ho, dá nám silu milovať a povzbudzovať druhých, ktorí prežívajú trápenie.

Ako veľa máme spoločného, sme zistili počas seminára s témou Upónáňanosť – veľký nepriateľ duchovného života. Mali sme odpovedať na viacero otázok, no ani v jednej skupinke, na ktoré sme boli rozdelené, sme sa nedostali ďalej ako po prvú otázku: Bojuješ vo svojom

živote s upónáňanosťou? V ktorých oblastiach potrebuješ spomaliť?

Posledný večer konferencie nám domáce sestry pripravili národný večer. Mohli sme sa lepšie zoznámiť s portugalskou kultúrou a dozvedieť sa viac o histórii tejto zaujímavej krajiny.

Navyše sme mohli ochutnať typické portugalské koláčiky a zákusky. Bolo veľmi milé, že nás na letisko prišiel s mikrobusedom čakať kazateľ lisabonského zboru, a v nedeľu ráno sme sa s ním stretli znova, keď prišiel znova odviezť prvú skupinu žien, ktoré sa už nemohli zúčastniť bohoslužby. Hoci nevedel po anglicky, jeho tvár vyjadrovala takú srdečnosť a Kristovu lásku, že žiadne slová neboli potrebné.

Odchádzali sme veľmi povzbudené, obohatené, vďačné. Aj vás, milé sestry v Čechách a na Slovensku, chcem povzbudiť, aby ste využili príležitosť zúčastniť sa našej spoločnej konferencie sestier, ktorá sa bude konať v máji budúceho roku v Bratislave.

Jarmila Cihová

NEOBYČAJNÉ DARČEKY, KTORÉ ROBIA SVET LEPŠÍM

Darovať balíček v prípade katastrof, pitnú vodu, bezpečný pôrod či prístrešie pre rodinu, to je len zopár z mnohých foriem pomoci pre ľudí v ťažkých životných situáciách, ktoré môžu meniť svet k lepšiemu. Takúto jedinečnú pomoc v podobe darčiek ponúka nový e-shop Nadácie Integra. Tieto zmysluplné darčeka môžete kúpiť sebe alebo ich podarovať niekomu inému. Darujete tak viac ako len materiálnu vec. Darujete pomoc. A to je ten najkrajší dar.

Ako darčeka pomáhajú

E-shop Nadácie Integra nájdete na stránke www.prelepsisvet.sk. Každý zakúpený darček má konkrétnu hodnotu a jeho cieľom je pomôcť riešiť reálne problémy v komunitách vo svete, kde je pomoc najpotrebnejšia. Napríklad darček Pitná voda zabezpečuje prístup k čistej vode v oblastiach, kde sú zhoršené hygienické podmienky. Darček Podpora vzdelávania zas poskytuje deťom v Afrike šancu získať školské potreby, ktoré im pomáhajú rozvíjať sa a zabezpečujú im lepšiu budúcnosť. Ak sa rozhodnete pre darček z e-shopu Pre lepší svet Nadácie Integra, môžete si k nemu objednať aj originálnu pohľadnicu. Tá slúži ako symbolické potvrdenie o poskytnutí pomoci. Keď pohľadnicu s originálnou tematickou fotografiou otvoríme, môžeme čítať: „Toto nie je obyčajná pohľadnica. Predstavuje výnimočný dar, ktorý mení svet k lepšiemu. Bol zakúpený na Tvoju počesť a už mení životy ľudí.“ Človek, ktorý takýto zmysluplný dar dostane, zažije úžasný a neopísateľný pocit, že v jeho mene a na jeho počesť bola niekomu, kto to potrebuje, poskytnutá pomoc.

Čo môžete kúpiť?

E-shop Pre lepší svet Nadácie Integra ponúka možnosť pomôcť deťom či dospelým, ktorí zažívajú nedostatok, ale aj našej klíme. Kúpiť môžete napríklad úžitkový strom v Afrike, hygienické balíčky či dokonca darovať vzdelávanie učiteľom a mladým ženám a matkám v Afrike. Ak by mal predsa len niekto záujem aj o fyzický darček, v kategórii Darčeka do ruky si môžete vybrať z našej ponuky knihy, stolovú hru a iné.

Nádherný pocit z darovania

Pomáhajte s Nadáciou Integra kúpou týchto zmysluplných darčiek zlepšiť život tým, ktorí to najviac potrebujú. Darujte radosť, nádej a pomôžte, aby bol tento svet lepší.

integra

Nadácia Integra

PODĚKOVÁNÍ

Vážení a milí čtenáři,

svůj příspěvek píšete v době očekávání Adventu. Se srdcem otevřeným k vám a s touhou spatřit Boží tvář, se těším na Advent i Vánoce. Jak ráda bych svátky vánoční strávila s vámi se všemi, milí čtenáři Rozséváče! Věřím, že bychom se uměli navzájem povzbudit v Kristu slovem i písněmi. Věřím, že radost nás všech má pro nás připravenou Pán Ježíš. Díky Božímu Duchu se můžeme vidět již nyní vnitřním zrakem otevřeným skrze Ducha svatého v nás. Smíme si z Boží milosti připomínat vše, co nám Pán daroval, co je pravdivé, čestné, spravedlivé, čisté, cokoliv je hodné lásky, co má dobrou pověst, co se považuje za ctnost, co sklízí pochvalu (Fil 4, 8), k čemu nás On povolal.

Ve všech bojích, které se mě bytostně dotýkaly v roce 2024, stál jasně Hrad přepelný, nedobytný, můj vysvoboditel, můj štít, k Němu jsem se utíkala. Pán Ježíš dokazuje, že Rozséváč není jen pro staré, jak nás mnozí přesvědčují. Povolal do Redakční rady Rozséváče dva mladé lidi oddané Pánu Bohu celým srdcem. Rozséváč hrdě nese svůj název, neboť rozsévání Božího slova bylo a stále je jeho náplní. Myslíte, že Boží slovo je dnes už jen pro staré? Již od prvopočátku si musel časopis vydobýt svoje místo. Již tehdy se mu do cesty stavěli odpůrci. Nikdo nemůže druhému poručit zapálené srdce pro Ježíše. To dává Bůh. Naši bratři založili v roce 1914 časopis Rozséváč k rozsévání evangelia, pro vzájemné povzbuzování jednotlivých sborů s radostí, co Pán koná v jejich sboru! Tím povzbudili druhé, inspirovali je, aby písemně zaznamenali a uložili nejen ve svém sboru sami pro sebe, ale předali články dál skrze Rozséváč do sborů na Slovensku i v Čechách. Na obálce stálo heslo: Přečti a dej dál. Evangelium, tu Dobrou zprávu, máme šířit dál. Nebo to dnes, v tzv. „moderní době“ už neplatí? Tím víc platí!

Dovolte mi, abych vám jménem Redakční rady Rozséváče poděkovala za vaši věrnost, za vaše dary a za trpělivost s námi. Věřím, že i nadále nám zůstanete věrni.

Na závěr si dovoluji uvést slova našeho čtenáře, který napsal do redakce v minulém týdnu: „Velmi sa modlíme za to, aby Pán otváral oči a srdcia mnohých ohľadne Rozsieváča. Znovu som sa ponoril do starých čísiel Rozsieváča a stále objavujem staro-nové pravdy. Na povzbudenie pripájam jeden výňatok z čísla 1 R z 1914: Cena časopisu bude menší, keď bude viac predplatiteľů. Je žádoucí, abychom v prvním roce dosáhli aspoň 1000 předplatitelů! Žádáme vaši pomoc. Každý bratr a sestra ať je šířitelem evangelia.“

Vtedy bola vojna a doba nesmierne ťažká, a predsa srdcia ľudí horeli preto, aby bolo zvestované evanjelium. Dnes je tomu opak, máme všetkého nadbytok a stále nám niečo chýba, ale najviac nám chýba zápal pre Božie dielo. Verím, že aj v tejto veci Boh zasiahne srdcia tých, ktorí reptajú.“ Ještě chvíli budeme psát v záhlaví dopisů rok 2024. Redakční rada Rozséváče vysílá i pro zbývající dny v roce svoje díky vzhůru, směrem k našemu Pánu Ježíši Kristu i za vás. Prosíme Pána o novou sílu a vedení Duchem svatým, vyprošujeme pro vás, milí čtenáři Boží požehnání.

S myslí upnutou k dílu Pána Ježíše Krista a Jeho milosti vám přejeme krásné a požehnané Vánoce!

Marie Horáčková

ADVENTNÝ BUDÍČEK

Plnia sa proroctvá Písma:
Pán stojí na prahu, klope
a ešte čaká a čaká...
Nenáhlivý je.
Anjeli s trúbami stoja už
v pohotovosti,
netrpezliví.

A tu, na Zemi?

Nový arzenál nabitý zbraňami,
stále modernejšími.
(zbrane sú pekelné presné,
vysoko účinné, áno!)
Satan už priháňa vždy nové prívaly
biedy a nenávisť.
Počujem náreky vycivených migrantov:
„Dajte nám chleba a strechu nad hlavou,
lebo nám spadla!“

A na obzore povstali noví Hitleri,
túžiaci po svetovláde.
(čo sa len z toho vyvrbí?)

Tisíce Hirošim, dymiacich spálenísk...
Naša Zem v poslednom ťažení
ako pred stvorením: neladná, pustá...

V pozadí čerti sa tešia.

A nato:

Zjavil sa Pán Ježiš
s palicou dobrého Pastiera.
Prichádza pre svoj ľud
čakajúci ho v úzkostnom bdení
(alebo v spánku?)
Vyrve ho z čierneho trasoviska,
vychváti hore nad oblaky,
v nebeské priestory,
kde večné odpočinutie získa.

A čo my?

Lampy nám vyhasli,
okolo vládne noc
hlboká, uspávajúca.

Nespime! Bdejme!

Pavel Kondač

